

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisocatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XX: NUMERO 472

1° DE DESEMBRE DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

Deia el fiscal Fernández de Córdoba el 1785, tot atacant el símbol català per excel·lència, la llengua indígena de ses Illes: «Precisamente el uso (del català) siempre será avuso, el estilo exceso, la práctica erronea y la costumbre corruptela, aunque su origen viciado venga desde el 31 diziembre de 1229, de la conquista de la yslla por el Sr. D. Jayme 1°, o desde los caldeos (que según la más segura opinión, fueron los primeros que vinieron a ella).»

PRENSA
CORTINA

SENCELLES

Ja fa un any que n'Aina Carbonell i en Josep Gonzalez han traslladat el Restaurant sa Cuina de n'Aina des de Biniali a Sencelles. Un restaurant de categoria on se menja a la carta per una mitjana de 3000 ptes. Tel. 971 872 992

INCA

Fa 7 mesos que na Maria Dolors Roselló ha obert la botiga de Moda Íntima i de Bany Essència al centre d'Inca. Tel. 971 880 293

CIUTAT

Fa mig any que na Cèlia Muir ha obert la botiga de moda 15 Kinca al carrer Bartomeu Sureda de son Rapinya. Te les marques Replay i Desigual. Tel. 971 799 796

LLOSETA

Fa dos anys i mig que en Bernat Coll i Ramon és el batlle de Lloseta. Va entrar com independent a les llistes del PSOE, però ara està afiliat al PSIB, més PSIB que PSOE, diu ell.

El trobarem un matí supervisant les obres al centre del poble, ja que estan enterrant tot el cablejat en vistes a l'embelliment del centre de la població amb els carrers empedrats i circulació restringida. Altres millores són la construcció del Teatre Municipal, Aules de formació per a 425 alumnes, un Centre Escolar de sis aules i una inversió brutal en aigües. Ampliació del Cementiri, arreglo de la Biblioteca Municipal i la construcció d'un centre de Dia per persones majors. El telèfon de l'Ajuntament de Lloseta és el 971 514 033

BINISSALEM

Fa 5 anys que en Miquel Nadal i el seu germà Rafel obren el Celler Nadal a Binissalem. Conreen 10 quarterades de vinya de les varietats cabernet i merlot. Elaboren el vi Albafior, blanc, negre i rosat -criança i reserva. El seu padrí, Miquel Nadal ja tenia celler l'any 1890. 971 511 058

FELIPE DOMÍNGUEZ: ¡TENTOL!

Felipe Domínguez, l'agressor.

Joan Lluís Gamundí, l'agredit

En Felipe Domínguez ha comentat, a diferents amics d'en Gamundí, de s'Ajuntament de Calvià: Sé me varen creuar es fils. No se com punyetes, li he de demanar perdó. Jo ho sent molt. Ens dúiem bastant bé, en Gamundí i jo.

Mes informació a la pàgina 14

Setge als organitzadors/es d'una fumada popular

Barcelona.- «El diumenge 18 vàrem celebrar una manifestació i fumada popular per la despenalització de les drogues, el dret dels malalts a utilitzar-les com a medicaments, i l'abolició de les lleis que castiguen amb multes, presó i malalties als usuaris. Unes 2.000 persones (800 segons la Guàrdia Urbana) es van concentrar a plaça Universitat i, en ambient festiu i reivindicatiu, vàrem arribar a la catedral on es va fumar i es va ballar. Quan tornàvem al local la policia va detenir la furgoneta on es portava tot el material i les pancartes i ens va obsequiar amb totes les multes que se'ls hi va passar pel cap: tinença de drogues, fer música, saltar-se un semàfor i aparcar durant la fumada, etc... Convoquem el dijous per organitzar la defensa al local de l'ALA i intentar solucionar el pal econòmic. Això ens dóna més ganes per lluitar contra aquestes lleis i organitzar més fumades properament.» ALA 20/11/01. Ω

Especial dedicat a
POBLES DEL RAIGER
Si vos ha agradat, telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada
quinze dies.

LA
REVISTA
DELS
EMPRESARIS

A propòsit de la suposada «epidèmia d'hepatitis C» a València (1)

«Hepatitis C»: Veritat o manipulació?

Els mitjans de comunicació estan dedicant espai a una suposada «epidèmia d'hepatitis C» detectada a València. La majoria simplement ataquen l'anestesiista culpable per la Conselleria de Sanitat de la Generalitat valenciana, i insisteixen en que «és inacceptable que succeeixi quelcom així» i insten als afectats a «actuar legalment contra el responsable i quins ho han tapat». Pocs assenyalen quelcom tan elemental com que el que casi dos terços dels afectats no hagin estat operats per l'equip quirúrgic del qual formava part l'anestesiista culpable, és suficient per a descartar-lo per complert com causant de l'«epidèmia». Tots coincideixen en insistir en que és important «no crear alarma social» i «tranquil·litzar als ciutadans», amb la qual cosa indiquen quin és el criteri estret amb que s'enfoca el tema. I només alguns tímida-ment apunten que «hi ha d'haver una explicació», encara que no demanen suggeriments al respecte. Però encara que no invitin a formular explicacions alternatives, vet aquí alguns elements d'un enfocament diferent per a comprendre què és «això» anomenat «hepatitis C», enfocament que permet deduir altres interpretacions.

La qüestió clau de la qual cal partir radica en les proves que s'utilitzen per a diagnosticar allò anomenat «hepatitis C», proves que ningú qüestiona.

Allò decisiu és entendre que allò que converteix en «malalt d'hepatitis C» a una persona absolutament asimptomàtica o a una altra que te simplement cansament o alguns problemes de salut l'origen del qual no se li detecten, és el donar positiu en unes proves que li fan. Els resultats d'aquestes proves són acceptats com totalment certs tant pels pacients com pels metges que els porten. La pregunta clau és: són fiables aquestes «proves de l'hepatitis C»?

Per a respondre correctament és precís entrar en els detalls tècnics. Lo primer és preguntar: de quina classe de proves es tracta? Si són uns tests, quin tipus de tests? Per exemple, són tests d'anticossos? Si efectivament són tests d'anticossos, de quin subtipus són: ELISA, Western Blot, ...?

S'usa només un tipus de «test de l'hepatitis C», o més d'un? Per

a cada tipus, hi ha només una marca o més d'una? Quins criteris d'interpretació s'utilitzen per afirmar que el resultat és «positiu» o «negatiu»? O «indeterminat», i com s'actua en aquest cas? Si hi ha diferents marques, usen els mateixos criteris? Quin grau d'homologació de criteris existeix entre els diferents tipus i les diferents marques?

I allò que és decisiu per a poder parlar de fiabilitat d'un test, sigui del tipus que sigui, és: com s'ha comprovat la seva validesa? Com ha estat «validat»? Quin ha estat allò que tècnicament s'anomena el seu «gold standard»? Quan es tracta d'un «test d'anticossos davant un virus», l'únic «gold standard» correcte és la comprovació directa. Això vol dir que en un nombre significatiu de persones en les quals el test dona positiu (és a dir, el test detecta els anticossos que es suposa són específics pel virus que es tracta), ha de poder-se aïllar en el seu cos el propi virus (en aquest cas, el «virus de l'hepatitis C»); i que, pel contrari, en aquelles persones en les que el test dona negatiu, aplicant les mateixes tècniques d'aïllament no es pugui aïllar el virus (en aquest cas, el «virus de l'hepatitis C»). Només un test que hagués passat aquest «gold standard» pel «virus de l'hepatitis C» estaria validat, i per tant seria susceptible de ser autoritzat i de ser correctament utilitzat per a diagnosticar si una persona està infectada pel «virus de l'hepatitis C» al donar positiu l'esmentat test, o per a diagnosticar que no està infectada pel «virus de l'hepatitis C» al donar negatiu l'esmentat test.

I aquí ens trobem amb el major escull per a poder parlar pròpiament de l'existència d'una malaltia anomenada «hepatitis C»: els especialistes oficials saben que el «virus de l'hepatitis C» mai no ha estat aïllat. I si un virus no ha estat mai aïllat, no es pot afirmar que existeixi (i menys encara posar en titular que «consumeix el fetge»: La Vanguardia, 25 d'abril de 1998) o culpar-li de provocar cirrosi, càncer, ... I si el «virus de l'hepatitis C» no ha estat mai aïllat, no es coneixen quines són les proteïnes del seu embolcall i ni la seqüència de lletres genètiques que forma el seu genoma 2.

Sol·licito a qui consideri que

el «virus de l'hepatitis C» si que existeix, que presenti les proves científiques de la seva efectiva existència, és a dir, les proves del seu aïllament. Tot allò restant és «ciència» i «medicina» d'«indicis indirectes», de «suposicions», d'«aproximacions» i d'«associacions estadístiques» que en cap moment haurien d'utilitzar-se per a establir causalitats i, menys encara, per a fer diagnòstics. I molt menys si aquests diagnòstics sentencien a tenir «alguna cosa» que és públicament presentada (i, està clar, creguda!) com una «greu malaltia»...

Si el «virus de l'hepatitis C» mai no ha estat aïllat, resulta que tampoc ha pogut ser validat cap dels tests emprats per a diagnosticar a algú com «malalt d'hepatitis C». Aleshores, en què consisteix aquesta anomenada «malaltia hepatitis C»?

Una malaltia realment existent es defineix per una sèrie de símptomes i característiques, allò que els metges anomenen «clínica». Quina és la clínica de la suposada «hepatitis C»? Aquesta és una altra pregunta que (quasi) mai no es planteja. I lo poc que apareix són generalitats com «un augment de les transaminases i una inflamació del fetge» (La Vanguardia, 25 d'abril de 1998). Quants medicaments, malalties, comestibles i begudes, situacions, tensions, etc. poden produir augment de transaminases? I, què significa la paraula «hepatitis» sinó precisament «inflamació hepàtica»? (Hauria de recordar que allò definit no pot entrar dins la definició...). A més a més, metges consultats m'han dit que «l'hepatitis C no té símptomes específics»...

Però resulta que quasi un milió d'espanyols pateix «hepatitis C». Quanta raó té el subtítol «la majoria l'adquirí en el mitjà hospitalari!» (La Vanguardia, 25 d'abril de 1998). Només que no per allò que es dona a entendre (que fou en els propis hospitals on se'ls inoculà el «virus de l'hepatitis C»), sinó perquè en els hospitals s'apliquen els tests que, cas de donar positiu, són acceptats com a següents indicadors d'infecció pel mai no aïllat «virus de l'hepatitis C»...

Si és cert allò que apunto en aquest breu article 3, allò que fa patir a quasi un milió d'espanyols

és que han estat incorrectament diagnosticats com «malalts de la perillosa hepatitis C». Quins estaven perfectament asimptomàtics quan reberen el diagnòstic (per exemple, després de ser operats, donar a llum o donar sang), probablement començaren a trobar-se malament al rebre el diagnòstic, trencar-se el seu equilibri psicósomàtic i entrar en una situació d'estress. I quins tenien algun problema (cansament, manca d'energia, dolors difusos, ...) cregueren erròniament que la causa és «el temible virus de l'hepatitis C» i segurament empitjoraren...

El fetge és l'únic òrgan que es pot regenerar totalment. Tant de bo que el debat a partir de l'«epidèmia d'hepatitis C» de València permeti també regenerar una medicina virtual equivocada!. Tant de bo la recerca de la veritat s'imposi a una manipulació que està costant no només molts milers de milions de pessetes sinó allò que és més greu: por i mort a nombroses persones!. Ω

Barcelona, 29 d'abril del 1998.

Lluís Botinas (director de l'associació C.O.B.R.A.).

Notes:

- 1 Si no es coneixen quines són les proteïnes de l'embolcall d'un virus, tampoc es pot saber quins són els anticossos que les defenses humanes generen davant les esmentades proteïnes. Aleshores no es poden fabricar uns «tests d'anticossos», i menys usar-los per a diagnosticar si hi ha o no infecció per l'esmentat virus...
- 2 Si no es coneix el genoma del suposat «virus de l'hepatitis C», en quina classe de ciència ficció de terror s'ha d'incloure l'anunci que es va a cercar (com?) «quin és el genotipus dels infectats per l'epidèmia de València, a fi de veure si coincideix amb el genotipus 1A de l'anestesiista»?
- 3 Podria donar molts més detalls i arguments, però aquesta primera aportació no és el lloc adequat per això. Per exemple, la pretesa millora (perquè baixaria allò que s'anomena «càrrega viral» mesurada amb la tècnica PCR) amb l'aplicació dels perillosíssims medicaments interferon o antivirals. I que «cronifica» la «malaltia». I

Acceptada a tràmit la querella

Barcelona.- El jutge d'instrucció núm. 17 ha acceptat a tràmit la querella criminal presentada contra la Delegació del Govern i els caps de policia que van dirigir l'operació policial contra els participants de la manifestació contra el Banc Mundial del passat 24 de juny a Barcelona. Pel moment no s'ha citat a declarar la delegada Julia García Valdecasas, ni el subdelegat David Bonet, però els dos caps de policia que van dirigir l'operació declararan el dimecres 14, a partir de la qual podria ser que se cités a la delegada. En cas que la delegada Julia García Valdecasas hagués d'iniciar un procés judicial com a imputada, el seu advocat serà Miquel Roca, conegut membre de CDC que anys enrera va ser candidat de CIU a les municipals per Barcelona, ja que ell mateix (i el seu gabinet d'advocats) es va oferir per a la seva defensa. Quan les coses es posen magres, el corporativisme de la classe política tanca files, i els que s'enfronten en l'escena pública es defensen en la privada. Contra-Infos 13/11/01. Ω

Salamanca 2002, l'escarni dels arxius republicans continua

Un usuari de l'Espr@i ens ha fet arribar la següent reflexió:

«Quan el 1939 les tropes col·listes guanyaren la guerra, amb la consegüent pèrdua de les llibertats del nostre poble, els arxius de la Generalitat republicana van ser confiscats i portats a Salamanca. Després de la mort del dictador es produí el retorn de la «democràcia», però no el retorn dels nostres arxius.

L'any 2002 Salamanca esdevindrà ciutat europea de la cultura. D'entre els diversos actes que s'han organitzat per celebrar aquest fet, en destaca un d'especial interès pels catalans: l'exposició dels nostres arxius confiscats per les tropes feixistes.

Aquest fet sols té un nom: escarni.

Així és. No tan sols no ens tornen el que és nostre, sinó que, a més, exposen els arxius fent befa de totes les persones que van donar la seva vida per la llibertat i per Catalunya. Aneu pensant què fem?»

Així doncs, des de l'Espr@i, admetem suggerències d'accions. Ω

Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE
I S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE I
PENSE I
S'ESCRIGA

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes
Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de
saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu
poble o barriada

Necessitat d'un dret penal internacional

Ramón Muntada i Artilles, Advocat

Les televisions ens mostren dia a dia, un seguit d'imatges i sòrdids episodis de violència que afecten directament a l'innocent poble d'Afganistan. L'origen de l'actual opressió nord-americana és l'execrable impacte terrorista de l'esfondrament de les torres bessones i l'atac al Pentàgon, on moriren i desapareixeren milers de persones. Els passos previs a l'actual guerra consistiren en una estratègia diplomàtica endegada pels EUA on s'acumularen condemnes i s'aconseguien suports armats com el britànic. A la nòmina de condemnes cal afegir-hi les provinents de la Unió Europea i l'O.T.A.N per emprendre unes accions bèl·liques de "legítima defensa" contra l'autor de l'atemptat terrorista que s'ha estès a uns altres actors. És l'Afganistan qui diàriament augmenta la llista de víctimes. El president Bush ha lliurat 1.000 milions de dòlars a la CIA amb la missió de matar el terrorista saudí i els seus cooperants. No obstant això, i davant l'impossibilitat de trobar-lo ha estès i eixamplat el flagell a tot el país. Sorpren a tothom que al mateix temps que amb una mà es llencen bombes i es castiga i condemna a la desaparició a tot un poble civil aliè a l'atemptat, amb l'altra mà s'entreguen aliments a una població que únicament lluita per la seva subsistència. La conjuntura que avui vivim serveix a Amèrica per justificar una venjança difícil de cloure, i ensems reivindicar la seva sobirania i paternalisme perduts a Manhattan. L'actual circumstància recorda el déu Saturn de la mitologia romana que, per por a la pròpia desaparició, es menjà els seus fills, en aquest cas encarnats en Ben Laden, adoptat i instruí pels serveis secrets dels EUA.

En aquest desgavell generalitzat, a molts ens ha sorprès les insidients i injustificables declaracions del president del govern espanyol, recolzant cegament la política pretesament justiciera dels EUA. Sembla que cerca un lideratge impropri per guanyar posicions entre els caps d'estats, augmentar el rèdit de coneixences i el protagonisme internacional. Tampoc no ha escoltat ni ha fet seu el

missatge de nombroses manifestacions pacifistes que, arreu de l'estat, es duen a terme apel·lant la solidaritat, l'ajuda i suport als afectats i recorrent a una justícia pacificadora. Paradoxalment el cap del govern ha entrat en una lamentable contradicció basada en unes represàlies que ell mateix ja va desacreditar i criminalitzar al PSOE en el terrorisme d'estat del GAL.

Als esdeveniments esmentats cal afegir-hi el recent atorgament del premi Nobel de la pau a l'O.N.U. i al seu Secretari General.

Els beneficiaris d'aquest guardó han tingut en aquest darrer període una actuació força desafortunada al no poder aturar ni esmorteir unes represàlies que arriben a qüestionar si ara és el millor moment per acceptar aquest reconeixement. No obstant això, després de 50 anys d'accidentada singladura amb empentes i rodolons, ens trobem amb extraordinaris impulsos on s'amalgamen el dret penal i el dret internacional. La protecció dels béns jurídics és imprescindible i resulten insuficients altres formes de reacció. Exemples concrets i acreditades actuacions que malden per la defensa dels drets humans els trobem en els tribunals "ad hoc" per judicar els fets de l'antiga Iugoslàvia o bé Rwanda. Allí s'analitzen les vulneracions i violacions dels drets humans que en el seu dia commocionaren i consternaren l'opinió pública. Un cas singular i exemplar en perseguir les violacions és la del jutge Garzón el qual, aplicant l'article 23.4 de la LOPJ, entrà a l'escenari internacional i reclamà la jurisdicció sobre els crims comesos pel govern dictatorial de Pinochet. També suposa un pas endavant el reconeixement i l'aprovació al 1998 de l'Estatut del Tribunal Permanent Internacional (TPI). És el resultat d'una gestació que cerca l'establiment d'un organisme supranacional. Culminarà el dia en què aquest instrument entri en vigor. Aquest organisme servirà d'antídoto en ser l'únic portaveu autoritzat per reclamar solucions justes per desemmascarar i perseguir la impunitat dels cabdills. Prefixades les sancions aplicables, s'aconseguirà que la

humanitat doni una resposta als impunes genocidis, crims de guerra o bé crims contra la humanitat. Amb aquesta normativa s'establirà un context de valors i actuacions que deixaran de ser escrits pels vencedors i es reconduiran pel prisma de l'objectivitat i la responsabilitat. Així mateix es vol fer suplència de les assumpcions que tradicionalment s'auto-atorgaven els Estats, quan de manera errònia i poderosa dibuixaven i dibuixen una línia maniquea que separa bons i dolents amb un rerafons de monopoli de força, estatal i partidista, en nom de la Justícia i dels drets humans.

Són moltes les persones que denuncien les injustícies mundials. Degut al sensibilitzat i conscienciat entorn, demanen a l'O.N.U. que maldi per la protecció dels béns jurídics, depuri els conflictes armats així com la responsabilitat directa dels seus autors. Cal recuperar l'autoritat que li és pròpia per tal d'unir esforços en la materialització i reivindicació de nous reptes com són l'harmonització de les legislacions penals internes, a fi que la jurisdicció universal pugui ser aplicada pels tribunals nacionals, sotmetent la força al dret en aplicació del DPI. Els paladins de la pau hauran de superar encara molts esculls polítics i jurídics i alliberar-se dels constreyniments i limitacions estatutàries degudes a l'escassetat de ratificacions estatals a la normativa de les N.U.. Si avui el TPI estigués en vigor i fes ús de la seva competència per solucionar la problemàtica, aconseguiria suavitzar la bel·ligerància, i substituir-la per l'acció de la justícia. Alhora s'evitarien aberracions en les que la mateixa víctima perjudicada és constitueix en venjadora, jutge i part. En un altre ordre de coses, estalviaríem noms de missions tan eufemístics i inadequats com: "justícia infinita", "llibertat duradora". A la vista de les atrocitats, conculcacions i violacions que tothom pateix, es demostra que per viure en llibertat i pau cal apostar pel dret penal internacional i per la justícia com els millors instruments per una millor convivència humana. Amb el TPI possiblement s'acabaria jutjant i condemnant no només els autors del desastre de l'onze de setembre sinó també els artífexs de la guerra bruta que, contra el terrorisme, lideren els EUA, per la inducció a l'assassinat i desvaloració dels danys col·laterals d'una injusta, injustificada i ombrívola guerra. Ω

Cap geperut no es veu el seu gep

Per Quim Gibert

Els de Sineu, veuen el gep dels altres i no veuen el seu (refrany mallorquí)

L'acusació de gasiveria ha estat un recurs utilitzat històricament pels imperis per anar en contra dels pobles que han tingut sotmesos al seu jou. Es bombar que els colonitzats són gent agarrada i miserable és una manera de desprestigiar-los i de provocar-los malestar. Anglaterra no tindrà escrúpols a l'hora de fer-ho amb Escòcia quan aquest país quedarà sota els seus dominis. Amb els malnoms d'«espellifats» i «pica-portes» els Tercios de Flandes titllaran els habitants de les províncies neerlandeses quan aquestes passaran a dependre de la Corona Espanyola. Per fer burla de Catalunya molts castellans d'ara recorren al tòpic del català pesseter i d'altres impropis de mal gust. I en cas que no ho encaixem bé, no vacil·len a dir-nos que tenim poc sentit de l'humor.

Sortosament els únics que ens veuen com a rates i mesquins són els espanyols i no tots. Vull dir que mentre aquestes crítiques només vinguin de ponent, no cal fer-ne gaire cabal. Només és un prejudici, una opinió irracional, que té tots els números de fer-se a partir del ressentiment, l'enveja i més d'una motivació política. Cap altre país del planeta ens veu com a garrepes. Els nostres veïns peninsulars són tan poc empàtics amb nosaltres que confonen l'avarícia amb el fer-se un raconet.

La Pilar Rahola ho explica així: «A casa aprenem que l'estalvi i el sentit de la feina conformen individualment i col·lectiva uns valors positius bàsics. Formen part de la moral social, de la bona moral social. Quan anem fora, tanmateix patim escarni més o menys sagnant justament per valorar el que creiem que és valorable» (Avui, 24-VI-99). Que fins i tot gosin mofar-se d'una cosa tan sana com fer guardiola és que consideren que els seus són uns valors neutres, superiors, universals. I, enlloc de mirar d'entendre per què els altres som com som, fan comentaris tan primàries com menyspreadors.

Percebre el món en funció de la pròpia idiosincràcia és un actitud molt poc respectuosa, molt poc sensible amb la diversitat. És molt significatiu, però, que els ofengui tant i tant la gent interessada i poc generosa. I és que allò que ens molesta del tarannà dels altres, ens molesta precisament perquè també pequem del mateix mal. Que ens vegin a nosaltres com a garrepes delata la seva pròpia garreperia. Nosaltres només els fem de mirall. Altrament, aquest aspecte els seria indiferent, no h donarien cap importància. Fins i tot els faria gràcia. Veure el propis defectes en els altres no és més que una projecció. En termes psicoanalítics, J. Laplanche i J.B. Pontalis diuen que es produeix quan «el subjecte expulsa de si i localitza en l'altre (persona o cosa) qualitats, sentiments, desitjos, fins i tot "objectes", que no reconeix o que refusa de si mateix».

Qui projecta a l'exterior adjudica als seus destinataris allò que el fa sentir malament. A aquells que ens han penjat la llufa de rates, tard o d'hora se'ls veu el llautó. Quan era imminent el traspàs de la gestió del tren de Lleida a la Poble de Segur, sobtadament Francisco Alvarez-Casos ha exigit 1.250 milions per cedir el tram. Aquest tren del Pallars fa un trajecte, en unes condicions deplorables, que fins ara només ha generat dèficits a RENFE. I, en aquests casos, la companyia ferroviària acostuma a tancar les línies. L'any 1985, per exemple, va clausurar 3.000 kilòmetres de traçat. La Generalitat ha al·legat, que si ha de pagar, més que una transferència serà una venda. Qui és el pesseter en aquest cas? Tres quarts del mateix ha passat en el moment d'aprovar el finançament de l'arribada de l'AVE a l'aeroport del Prat. El govern d'Aznar s'ha negat a sufragar-ho tal com pertoca en aquests casos per part del Ministerio de Fomento. «No s'entén la gasiveria de l'Estat amb Catalunya, sobretot quan no té problemes a l'hora d'invertir en altres llocs. (...) l'AVE és una obra estatal i hauria de pagar-la l'Estat», manifestava José Luis Morlanes, president del Consell Comarcal del Baix Llobregat.

Generalitzar és un greu error. Hi ha madrilenys fatxendes, però, ni molt menys ho són tots. Com tampoc tots els francesos van pel món amb aires de grandesa ni tots els anglesos són puntuals. De catalans també n'hi ha de tots els colors. Fins i tot n'hi ha d'avariciosos. Ω

Quim Gibert, psicòleg

D'ase a passarell

De petit el meu mestre... i dale amb el mestre... em deia que jo cantava més malament que els ases però ara segurament dec cantar com els passarells, per que avui he sentit a Antoni Bassas que no es podia insultar, un oient avia dit «bretol» si jo 60 anys reclamant el que és meu no puc usar la violència ni l'insult no creieu que dec de cantar com un passarell? però ell de cap de les maneres vol reclamar el que es nostre (que cony reclamar exigir el que és nostre) tenim o no tenim dret a viure en català doncs perquè no ho tenim? Els polítics, els intel·lectuals els periodistes haurieu de pagar per que amb les vostres «bones maneres» ens esteu retardant allò a que

tenim dret. Jo no ho podré fer ja sóc massa vell, però potser uns altres us exigiran el deute que estau acumulant després direu que son roïns i vosaltres per que esteu al servei dels nostres negrers i esteu tan tranquils?.

Però ells sí que poden usar l'insult milers i milers de vegades, a mi per anar a favor de la catalanitat, em diuen fatxa, feixista, insolidari, racista. Si milers i milers de vegades m'ho haveu dit, i a cada cinc minuts no insulteu als que per a molts són herois els dieu assassins i terroristes? És que aquests mots no son insults? sols son insults com deia aquest senyor «bretol» o com els que jo sóc usar, invasors, traïdors. Aquests tribunals internacionals per a què estan... Ω

Josep Casalta i Casanovas - Vila Real

Un mal fitxatge al Parlament - Capítol III

Cecili Buele i Ramis

PRIMERES REACCIONS DAVANT L'OPINIÓ PÚBLICA (2)

La notícia feta pública sobre la realització d'aquelles fitxes confidencials que afectaven directament persones que treballen al Parlament de les Illes Balears, havia caigut molt malament davant de l'opinió pública i davant de dirigents polítics de les Illes. Tot d'una en sortiren les declaracions pertinents.

El grup parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista - l'únic grup parlamentari que no compta amb cap representant a la Mesa del Parlament -, havia fet passar pel Registre general un escrit adreçat a la Mesa, on demanava la convocatòria urgent de la Junta de Portaveus per tractar-hi aquell tema

El Secretari de la Mesa del Parlament, el diputat eivissenc **Joan Buades**, havia enregistrat un escrit en el qual demanava que a la reunió de la propera Mesa (13/06/01), s'incloués un informe de Presidència sobre la veracitat d'aquelles afirmacions. La Mesa, emperò, es reuniria abans, amb caràcter d'urgència (12/06/01).

El diputat d'Els Verds demanava, a més a més, que si s'escau, s'adoptassin mesures contra el responsable o els responsables d'aquella «investigació il·legal» contra el personal del Parlament, ja que considerava que tenia una enorme gravetat i que anava «contra els principis ètics i polítics fonamentals en tota democràcia».

El grup parlamentari Popular també havia enregistrat un escrit, amb el qual sol·licitava la convocatòria urgent de la Junta de Portaveus on es tractàs aquell assumpte.

El mateix President del Parlament, **Maximilià Morales**, havia ordenat a l'Oficialia Major de la Cambra que iniciàs una investigació interna per determinar l'autoria d'aquells informes personals i, a més a més, havia convocat amb caràcter d'urgència una reunió de la Mesa del Par-

lament (12/06/01) a fi d'estudiar-ho amb més profunditat.

En un comunicat remès als mitjans, el president **Morales** assegurava que mai no havia encarregat ni sol·licitat a cap membre del seu gabinet cap informació de caràcter privat sobre el personal, i que rebutjava la realització d'aquelles fitxes confidencials (**DIARIO DE MALLORCA**, 12/06/01, 'Los trabajadores del Parlament no descartan llevar sus fichas a la Justicia').

Sense que transcendís a l'opinió pública, dos dels cinc diputats que integren el grup parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista - l'únic grup parlamentari que no forma part de la Mesa del Parlament -, s'havien fet presents al despatx del President Morales, per manifestar-li el seu suport a les mesures que prenguéss, per tal que s'aclearissin els fets i se n'arribassin a esbrinar les pertinents responsabilitats administratives i polítiques, si n'hi havia cap. Se li féu a saber que consideraven aquell fet com el més greu que mai no s'havia produït contra el personal que treballa al Parlament, en tots aquells 18 anys de vida autònoma.

Només tres dies després de l'aparició pública de la notícia relativa a aquelles fitxes de caràcter confidencial, dimarts, dia 12 de juny, era el dia indicat per a celebrar la darrera sessió plenària d'aquell període parlamentari. Als mateixos inicis del Ple, el president **Morales** havia deixat ben clar que «cap alt càrrec» no s'havia encarregat de recollir cap dada d'aquelles característiques, i que rebutjava l'existència d'aquelles «fitxes» que considerava «infames» i una «pràctica antidemocràtica».

Pocs minuts abans, el President havia convocat la Mesa del Parlament - i per a després del plenari, la Junta de Portaveus -. A la Mesa s'havia acordat posar el cas en mans de la Fiscalia perquè s'a-

clarissin els fets «ràpidament i fins a les darreres conseqüències».

L'únic punt de l'Ordre del Dia d'aquella sessió de la Mesa del Parlament, havia quedat redactat d'aquesta manera a l'Acta: «Informacions publicades al **DIARIO DE MALLORCA** sobre presumptes informes relatius al personal del Parlament i proposta d'accions».

A més dels 3 escrits que havien passat pel Registre General d'Entrada - del diputat **Joan Buades**, mitjançant el qual se sol·licitava informe sobre la veracitat de les informacions publicades al **DIARIO DE MALLORCA**; del grup parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, mitjançant el qual se sol·licitava la convocatòria urgent de la Junta de Portaveus; i del grup parlamentari Popular, mitjançant el qual també se sol·licitava la convocatòria urgent de la Junta de Portaveus; - s'hi havia de tractar també l'escrit presentat per la **Junta de Personal i Delegada de personal laboral de la cambra**, mitjançant el qual es comunicaven a la Mesa del Parlament els acords que s'havien adoptat a l'Assemblea de personal i s'hi sol·licitaven respostes a diverses qüestions.

En aquella sessió de la Mesa del Parlament, el President **Morales** informava que, davant les imputacions que s'havien adreçat al Cap de Relacions Institucionals - **Francesc Garí** - com a autor de les fitxes, a requeriment seu, aquest li havia assegurat que no hi havia tengut res a veure; com a prova, li havia facilitat un full manuscrit d'ell mateix perquè pogués ser sotmès a comparació.

El President **Morales** també informava que havia mantengut converses amb el director del **DIARIO DE MALLORCA** i que li havia ofert d'enviar-li textos manuscrits dels membres del gabinet presidencial perquè se'n pogués fer l'estudi grafològic. Que li havia fet arribar còpia d'un text manuscrit del senyor **Garí**, del qual, un cop estudiat pel grafòleg del diari, es podia dir que mantenia algunes semblances, però que la lletra dels denominats informes no era la del Cap de Gabinet presidencial.

A diverses preguntes i intervencions dels membres de la Mesa, el President **Morales** responia i manifestava: que no sap si les denominades «fitxes» es troben a la seu de la cambra; que quan li va demanar al Sr. **Garí** si havia vist aquells documents, aquest li va assegurar que no sabia de què li parlava; que es pot demanar al **DIARIO DE MALLORCA** que faciliti al Parlament còpia

de les fitxes, però que no és costum que els mitjans de comunicació facilitin les seves fonts, llevat que sigui per requeriment judicial; que té el convenciment que hi ha hagut un intent de manipulació; que s'ha imitat la lletra del seu Cap de Gabinet per implicar el senyor **Garí** i també a ell mateix; que tot això es tracta d'una maniobra directa contra el Sr. **Garí** i contra ell mateix; que és un muntatge; que en el Parlament no s'ha fet aquesta labor de «fitxatge», sinó que s'ha preparat un document contra el Sr. **Garí** i contra ell mateix, imitant la lletra del primer.

El President **Morales**, en aquella reunió de la Mesa del Parlament, va proposar que es posàs l'assumpte en mans de la Fiscalia.

El Vicepresident Primer, Sr. **Félix Fernández**, remarcava que sota la responsabilitat d'aquesta Mesa, d'aquesta Presidència i d'aquesta Junta de Portaveus, han sortit de la casa uns suposats informes que suposen quelcom d'escandalós. Afirmava que lamenta no poder posar damunt la taula dimissions i responsables d'aquests fets, i que no condemnarà sense proves; però que tots estan qüestionats i lamenta profundament formar part d'una Mesa durant el mandat de la qual hagin passat fets com els denunciats, justament en la Casa de la Paraula i la Veritat. Es mostra partidari de posar en mans de la fiscalia aquesta situació, perquè se'n pugui fer una investigació objectiva fins a les darreres conseqüències (- **Félix Fernández** (GP Socialista), Vicepresident primer de la Mesa del Parlament, a l'Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de dia 12 de juny de 2001).

El Sr. **Buades**, del grup parlamentari Mixt, opinava que el fons de tota aquesta situació és gravíssim, i que el més greu és que pugui passar en una democràcia, que garanteix el dret a la intimitat, la llibertat ideològica i els altres drets fonamentals. Vol que quedi constància que la Mesa no coneix els documents al·ludits i remarca que davant l'opinió pública el Parlament hauria de guardar sempre un comportament impecable. És partidari que es procedeixi a la investigació des de fora del Parlament, mitjançant la Fiscalia i es manifesta convençut que una investigació interna no conduiria enlloc.

Proposa que la Mesa faci una declaració política clara al Ple, del rebuig d'aquestes pràctiques. Caldria revisar rutines internes per evitar que es repeteixin fets

com aquests i adoptar, si n'és el cas, mesures cautelars perquè no hi pugui haver esclatxes en la seguretat del tractament informàtic de la informació. Insisteix en la conveniència de fer una declaració en nom de la Mesa en el Ple. Reitera la seva posició de traslladar l'assumpte a la fiscalia, perquè investigui objectivament des de les instàncies judicials, i de no fer investigacions internes (- **Joan Buades** (Els Verds), Secretari primer de la Mesa del Parlament, a l'Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de dia 12 de juny de 2001).

El Sr. **Palau**, del grup parlamentari Popular, lamentava que la Mesa es troba sota sospita, perquè, de les informacions aparegudes, sembla desprendre-se'n que s'ha jugat amb el nom de les persones i se n'ha fet un mal ús de les dades personals. Afirmava que per la institució és molt greu que es produïssin fets d'aquest tipus justament en el Parlament de les Illes Balears. Manifestava tenir el convenciment que ningú de la Mesa (ni de les anteriors) no ha posat en marxa aquest sistema. Opina que s'ha d'actuar amb tota rapidesa posant en mans de la fiscalia aquest assumpte. Considera que la Mesa ha de condemnar públicament aquests fets. Manifestava la seva voluntat que no torni a passar mai més quelcom així (- **Pere Palau**, Secretari segon de la Mesa del Parlament, a l'Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de dia 12 de juny de 2001).

La Srª **Bennàssar**, del grup parlamentari Popular, manifestava el seu disgust pel tractament que el **DIARIO DE MALLORCA** ha donat a la informació publicada, per l'atribució «al Parlament», i no a «algú del Parlament» de l'autoria dels fets. Opina que la Mesa s'ha d'adreçar al diari perquè plantejaments globals com l'utilitzat menyscaben el respecte cap a les institucions (- **Francisca Bennàssar**, Vicepresidenta segona de la Mesa del Parlament, a l'Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de dia 12 de juny de 2001).

Un cop produïdes aquelles intervencions, la Mesa del Parlament acordava per unanimitat formular denúncia davant la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, per tal que aquesta li donàs el tràmit corresponent i n'adoptàs les mesures pertinents tendents a depurar les responsabilitats de caire penal que calguessin que poguessin derivar-se dels fets apareguts a les informacions de què es tractava (Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de dia 12 de juny de 2001).

La Mesa del Parlament també acordava comunicar a la Junta de Personal i a la Delegada del personal laboral del Parlament: el seu rebuig i la seva condemna

respecte de pràctiques com les denunciades en les informacions aparegudes en el **DIARIO DE MALLORCA** de dia 9 de juny; la seva voluntat i el seu compromís de fer prevaler el respecte i la defensa dels drets fonamentals del personal al servei de la cambra; no poder desmentir ni confirmar la informació apareguda en el **DIARIO DE MALLORCA** de dia 9 de juny, perquè desconeix l'existència dels suposats informes; no poder respondre les preguntes formulades quant a la redacció, encàrrec, finalitat i ús de les denominades «fitxes», perquè en desconeix l'existència; i l'acord adoptat per la Mesa de formular denúncia davant la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia. (Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de

dia 12 de juny de 2001).

En aquella sessió convocada amb caràcter d'urgència, la Mesa del Parlament també anul·lava l'ordre de realitzar una investigació interna dels fets de què es tractava, a indicació del Sr. Lletrat-Oficial Major, Sr. Ferrer, qui considerava que, un cop adoptat l'acord de traslladar l'assumpte a la Fiscalia, no tenia raó de ser la realització de la investigació interna que li havia estat encomanada prèviament per la Presidència (- Joan Ferrer, Lletrat-Oficial Major -, a l'Acta de la sessió de la Mesa del Parlament de les Illes Balears de dia 12 de juny de 2001).

Mentrestant, tots els grups polítics coincidien a considerar el fet de les fitxes confidencials com a «gravíssim»:

S'advocava per una investigació que concloués amb l'assumpció de responsabilitats i «*el cessament o la dimissió de responsables, independentment del càrrec que ocupen a la institució*» (- Miquel Ramon d'EU-Els Verds). Es considerava que la informació publicada era «molt greu» i que havia de ser investigada per la fiscalia, que disposa dels mitjans adequats (- Andreu Crespi del Grup Socialista). S'assenyalava que «*costava creure*» que aquell assumpte fos ver, encara que pareixia que l'era. S'afirmava que, si qualcú va encarregar «*fitjar*» el personal és un «*vertader desbarat, propi d'im-presentables*» (- José Maria González portaveu del PP).

A més d'això, es recollien també unes declaracions del Pre-

sident Morales, on expressava el seu convenciment que ell mateix podria ser l'objectiu d'una «campanya» que qualcú havia posat en marxa, utilitzant un mitjà de comunicació que cercava el seu «*desprestigi*». La tesi del President era que qualcú havia passat la informació a **DIARIO DE MALLORCA**, convençut que la lletra de les «*fitxes*» era la del seu Cap de Gabinet, Francesc Garí. Aquest havia assegurat que no era ell l'autor dels informes, que els rebutjava, i que ningú no n'havia encarregat cap. (**EL MUNDO**, 13/06/01, 'El Parlament sol·licita a la Fiscalia que investigui les fitxes. La Cambra considera infame i antidemocràtic que s'hagin recollit dades confidencials del personal').

El President de la Cambra

afirmava que ell no comptava amb cap altra informació que la publicada a la premsa. I que el millor era posar-se a disposició del Fiscal per col·laborar en l'aclariment prompte d'uns fets que «*atemptaven contra la imatge del Parlament*».

Mentre el reconegut professional del periodisme, Juan Torres Blasco, recollia a la seva crònica periodística parlamentària, algunes de les dades més significatives d'aquell principi de setmana tan moguda, la pàgina signada per la també reconeguda professional del periodisme, Mari-sa Goñi, desvetllava més dades desconegudes i sorprenents, relatives a aquelles fitxes parlamentàries de caràcter confidencial. Ω

(CONTINUARÀ)

Immigrants a la catalana

El proppassat cap de setmana he estat a Xixon, Asturies, convidat per la Coordinadora estatal d'Immigrants com a observador «nacionalista» al II Encontre estatal (amb participació també d'altres estats europeus).

Vet ací unes breus notes sobre el tema de la immigració i la integració, tema important i roent, tal com ho he viscut en aquest encontre.

Hi he dit als immigrants que, per a les llengües que patim apartheid per part de Madrid, la immigració tal com ve ara és com una catàstrofe ecològica. Crec que els immigrants polititzats ho han entès bé.

Tanmateix és palès que el gruix dels immigrants simplement els toca sobreviure cada dia com poden, en condicions generalment molt penoses i sota una enorme pressió -sovint transformada en repressió.

He notat prou obertura i comprensió al fet nacional.

Els hispans comprenen prou bé tota la part nacional i política, perquè tenen viva consciència de l'enorme genocidi espanyol a Ameríndia. El que els resulta més difícil és aprendre la llengua quan, en general, ningú no els hi parla. (En ma vida quotidiana a Castelló de la Plana els immigrants que he vist més esquerps a la llengua catalana han estat llatinoamericans: ara recorde la gran agressivitat d'una brasilera -volia fins i tot denunciar-me per parlar-li català a l'hospital on jo treballava-, un cubà -que ni em saludava-, una uruguaiana...). Els fills que van a escola sí que l'entenen més, però.

Amistats meves que són professors diuen que els fills d'immigrants no castellanoparlants parlen molt més activament català que no pas els fills d'immigrants espanyols.

Parlí també amb el secretari-

portaveu d'immigrants magribins a Catalunya, Mahomed Xair (Associació sociocultural Ibn Batuta), en català per cert. Ell em digué que la Generalitat de dalt sols els facilita -tal com fa la Generalitat d'avall- l'aprenentatge del castellà, no pas del català.

Aquesta opinió em fou confirmada per una noia catalana, la Montse, que es dedica a donar classes d'integració per a immigrants -a Tarragona-, pagada per la Generalitat catalana. Hi havia també un noi d'origen magribí, que parlava un català perfecte.

La Montse em deia que sols ara fa poca ha començat el debat d'ensenyar-los també català. Que la Generalitat catalana faci tanta campanyeta de propaganda institucional i després no faci el que devia fer per la integració lingüística de la nova immigració, la retrata com una perfecta hipòcrita i covarda.

Però jo diria que hi ha una fallida evident quan durant el dinar en un restaurant xinès de Barcelona, mentre les «Twin Towers» eren abatudes, al migdia de l'11 de setembre -jo era a Barcelona per la Diada, dinant amb companys independentistes- vaig comprovar com la militància «independentista» i hipercatalana, que de vegades simplifica massa en el complex tema de la immigració i la tàctica a seguir-hi, s'adreçava quasi exclusivament en castellà als cambres xinesos.

Això explica moltes coses i la manca de consciència diària per fer el que teòricament prediquem: la nostra feblesa caracteriològica i política, malgrat les grasses paragrafades tan esbombades. Amb actuacions així veig que la militància independentista no té dret moral a presentar la no integració lingüística de la immigració com a problema bàsicament dels immigrants.

Veig prou clar que el problema bàsic som nosaltres: els independentistes i els nacionalistes catalans.

Els saharis i els amerindis comprenien especialment bé la qüestió catalana o la basca. També comprenien molt bé la repressió policial que patim.

Hi havia prou ONGs d'Euskalherria, amb un bon nivell polític.

Hi vaig distribuir molt de material, fins i tot en català, com ara del CNC, també enganxines amb la web d'UNC (més seleccionats els seus destinataris), infos de la web d'UNC sobre els perills de l'integrisme islàmic, que passí especialment al grup de dones i a un coordinador jueu. També em feren una entrevista per al vídeo-resum de l'encontre, on toqué el tema de la integració, de les tàctiques per connectar amb la població autòctona, de les nacions sense Estat com a nacions «sense papers» una paràbola independentista adreçada a un públic immigrant) i de les implicacions jurídiques de l'integrisme islàmic.

M'han comunicat que les meves aportacions i intervencions han causat un excel·lent impacte general i em demanen de col·laborar directament en la Coordinació general del pròxim encontre amb un taller sobre temes de caracteriologia (i geopolítica...). Cal dir que jo no tinc pas cap interès especial a col·laborar-hi, però la meua tàctica és col·laborar allà on m'ho demanen si no tinc cap raó de pes en contra. Les meves intervencions han procurat estar molt argumentades i exemplificades, però molt franques i sense edulcorar, frontalment oposades a l'inquisitorial i mistificador pensament políticament correcte que alguns sectors progressistes prenen com a dogma apriorístic. Catalanament, Ricard Colom Ω

FR3 nega el català, l'occità, l'euskera, el bretó....

En/Na Llista de distribució «Rocker» ha escrit:

Amics, amigues,

El canal de la televisió francesa FR3 vol suprimir les poques hores, el no res, que té en emissió en català, occità, bretó, basc... Això, en l'any internacional de les llengües. En un moment, que tant es parla a França de canvis lingüístics, d'obertura... per altra banda veiem, per exemple, que la qüestió lingüística a Còrsega esdevé un obstacle en els Acords de Matignon, FR3 vol suprimir la seva programació en llengua no-francesa, la premsa escrita en llengua no francesa no rep cap tipus de subvenció de l'Estat...

L'estat que diu ser el defensor dels drets humans, no dubta una vegada més, en optar per l'eliminació física de tota llengua que no sigui el francès.

És per això, amics, amigues, que us voldria demanar que féu córrer per la xarxa telemàtica i publiquen en revistes i diaris la següent petició i trameteu després la vostra adhesió a:

Michèu PRAT
9, lèia de Chabanòtas
F - 05 000 Gap / Occitània
Telefòn: 04/92/53/50/73
Telecòpia: 04/92/51/41/63
E.Malh: Micheu.Prat@wanadoo.fr

Gràcies per la vostra col·laboració.

Santi Martínez

Coordinador General de la Coordinadora Obrera Sindical (COS)

Secretariat de Relacions Internacionals de la COS

PETICIÓ

2001, any de les llengües europees. L'Educació Nacional fa passos cap al reconeixement de les llengües dites regionals: l'Occità pren la seva plaça entre les llengües vives.

France 3, ben al contrari, després d'haver reduït la durada de l'emissió «Viure al País», d'haver-la suprimida per donar lloc a esdeveniments esportius o d'altres, té la intenció de suspendre-la novament durant 3 diumenges als voltants de Nadal.

Jo em rebel·lo contra aquesta situació de fet que, un cop més, talla la paraula a les cultures dites regionals. És per això que us demano instantment d'acabar amb aquesta situació.

PETITION

2001, année des langues européennes. L'Education Nationale fait de grands pas vers la reconnaissance des langues régionales : l'Occitan prend sa place parmi les langues vivantes.

France 3, par contre, après avoir réduit la durée de l'émission «Viure al País», l'avoir à l'occasion supprimée pour laisser place à des événements sportifs ou autres, a l'intention de la suspendre pendant 3 dimanches autour de Noël.

Je m'insurge contre cette situation de fait qui, une fois de plus, coupe la parole aux cultures régionales. Je vous demande instamment de revenir sur cette déplorable décision.

A Diu siatz Coralamente amistosament. De còr e d'òc. Michèu Prat

«Prètz, Paratge, Larguesa» Memòria trobadorènca, Occitània encuèi.

Vaquí lo monde qu'an ja signat la peticion (144 signaturas):

«I per llei natural tendint l'ésser humà a la seva llibertat individual, així els pobles lliures atansen el moment de llur total emancipació» - Ω

Jaume Compte (L'Insurgent, 1932)
agusti@llibertat.com !!!

FIRA DE L'OLIVA A CAIMARI

Sembla mentida que a un llogaret tan petit com és Caimari s'hi puguin reunir tanta gent i tants de comerciants. Sobre les 10 del matí els cotxes ja havien omplert la gran explanada del Restaurant Municipal Sa Piscina on ferem un petit reportatge als lleidatans que la regentaran els propers 25 anys. A les 10'30, les autoritats recorrien les diferents parades, la tafona i la fàbrica de trencar ametlles. Tot el poble bullia de gent amb ganes de festa, després de la decepció del passat Dijous Bo. Damunt la una, quan tornàvem amb na Caterina i na Loli per anar a dinar al Restaurant Canyamel d'Inca, la retenció per arribar a Caimari era de mig quilòmetre.

Fa 5 anys que na Lurdes Julbe de Banyoles i en Gabriel Pujol de Gènova promocionen un aparell de fer all-i-oli per les fires de Mallorca. El pare de na Lurdes, cansat de fer l'all-i-oli a ma, va inventar aquest aparell. Tel. 971 700 607

Fa mig any que na Montserrat Grau i en Josep Morales de Lleida, regenten el Bar Restaurant Sa Piscina a Caimari. Se menja a la carta a una mitjana de 2000 ptes. Despatxen entrepans i tapes. Tel. 676 444 030

Des de l'any 1932 la família Colom regenta Sa Saboneria a Bunyola. Fan sabó fort, sabó fluix i sabó líquid. És un sabó amb el mateix perfum de mitjan segle passat, fabricat amb oli d'oliva o de llavors, molt bo per fer net i per curar ferides i buranyes. Els sabons actuals que se troben als supers solen ser fets de productes sintètics derivats del petroli, ens aclareix el senyor Colom. Tel. 971 615 332

N'Antoni Cifre i na Caterina Gelabert fan policromats i dauren amb pa d'or al seu taller de Caimari. Tel. 971 515 294

NOTES PEDAGÒGIQUES

La lliçó polèmica de mestre Aristòtil

Miquel Ferrà i Martorell, Escriptor

Record aquell Fra Honorat que els dies d'aquell ja extingit curs preuniversitari ens explicava qui era i com pensava el gran Aristòtil, filòsof dels filòsofs. Interpretant, a la seva manera, la personalitat del grec, es sentia aquell frare dins el seu element que més el gratificava. N'imitava, fins i tot, el suposat Gest i en reproduïa els més polèmics raonaments. Magre, nerviós, amb unes ulleres de vidre de cul de tassó, embolicat en la seva sotana i mostrant al coll al seu blanquíssim bavarall, segons uniforme del seu orde religiós, resultava, en les seves inspirades explicacions, ben divertit.

Ens feia saber, saltant per damunt dels segles, que Aristòtil (Esagira 384- Calcis, 322 a.C.) era considerat per Plató el seu deixeble predilecte. No oblidem que Plató exposava una filosofia amb la més elevada expressió de l'idealisme i s'apropava ja a l'idea cristiana. Amb el seu nom es relaciona l'axioma: «Amicus Plato, sed magis amica veritas.» i així devia pensar Aristòtil quan begué del mestre moltes de les seves idees de la política. En la seva «Política», Aristòtil defineix l'home com animal social que només integrat en el seu entorn estatal i comunitari pot aspirar a realitzar-se plenament en aquest ordre de l'existència. «Es cosa demostrada que la virtut de l'home i la del ciutadà de la millor ciutat són necessària-

ment la mateixa. Es evident que de la mateixa manera i pels mateixos mitjans que un home es fa bo, també es pot constituir una ciutat aristocràtica o monàrquica, de manera que l'educació i els costums que fan que un home sigui bo seran més o menys les mateixes que les que ho

mancats de prevenció pel que fa a homicidis voluntaris o involuntaris, bregues i ofenses, faltes greus contra els pares i les mares. Així es basa en l'idea socràtica segons la qual han d'ésser comuns els fills, les dones i les possessions. De tot això es desprèn que era cosa ben normal considerar objectes els infants, les esposes i les filles, els esclaus i els animals. Des d'aquesta perspectiva, l'Estat ideal que el filòsof propugna és més utòpic que mai. Es clar que Aristòtil no diu que els sentiments familiars no poden ésser cap propietat. Un llegeix com

fan apte per ésser un home d'Estat o rei...»

Però no tot és or lluent en la doctrina aristotèlica política i se li veu, ben sovint, el llautó de l'home que pertany a les autocràcies prepotents. Critica en primer lloc el comunisme platònic i diu que cadascú, dins la naturalesa humana, es preocupa especialment del que li és propi però no del que és de tothom i adverteix del perill que suposaria una comunitat de dones i fills, que es veurien

Aristòtil justifica legalment l'esclavatge, la monarquia absoluta en cas de necessitat i altres mesures injustes o reaccionàries en nom del bé comú. Tanmateix Aristòtil, conegut i estudiat per Cristòfor Colom entre molts d'altres personatges, fou durant tota l'Edat Mitjana l'oracle dels filòsofs i els teòlegs escolàstics, que per altra banda el coneixien i l'interpretaven malament. Autor de gran nombre de tractats de lògica, de política, d'història natural, de física, el qual valor han demostrat els avanços de la ciència moderna, és la síntesi d'aquell món grec amb tots els seus encerts i aberracions. El filòsof àrab Averroes, en el segle XII, va escriure «Comentaris d'Aristòtil» i si per una banda conté certs errors per un altra ens planteja interrogants que encara avui no sabriem com respondre adequadament. Ω

Josep Canyelles Mayrata
Mª Rosa Villalonga Rayó

MAGATZEM - CEREALS - LLEGUMS - PINSOS - LLAVORS
ADORS - GARROFES - AMETLLES

Carrer son Net, 65
07300 Inca - Mallorca

Tel. 971 501 096
Mòbil 658 976 077

La Cuina De Mª Aina
Restaurant

C/ Rafal, 31 - Tel. 971 87 29 92
SENÇELLES - MALLORCA

DIMARTS TANCAT

RESTAURANT
CANYAMEL

CUINA MALLORQUINA

Avda. Jume I (cantonada C/ Vilella)
07300 INCA - Mallorca
Tel. 971 507 572

Un pensament

DE DARIO FO

El que ha succeït induïa al pànic, al silenci, a la desesperació.

El món ha estat copejat d'una enèssima massacre cruel. Però és necessari, encara que dolorós, parlar. Intentar comprendre.

La primera observació que ens ve a la ment és l'absurd que explota fora de la televisió.

Davant d'aquest drama, el món es quedat atòmit.

Però no tot. Les borses del món no s'han tancat ni tan sols un segon, han continuat fent diners, buscant beneficis salvatges. A més han intensificat el ritme. La gent encara cridava agarrada als gratacels en flames, abans de col·lapsar, i ja els grans brokes cridaven en el seu cel·lular: «¡Compra petroli! ¡Embeni't tot! i mentre els títols d'accions perdien el 10% en pocs minuts el petroli pujava a més de 10 dòlars el barril i els astuts treien benefici de milers de milions de dòlars. I mentre els presidents de tots els països europeus s'afanyaven a esgrimir les seves condolences, els seus banquers europeus xuclaven decimals al dòlar i finalment l'euro sagnava molts punts al seu favor.

Ningú no ha pensat a tancar la borsa per decència i respecte als cadàvers encara frescs. La bèstia feroç del capitalisme enfonsava feliç les seves dents en la carn dels morts i fortunes instantànies s'han construït en poques hores. I no cal sorprendre's. Els grans especuladors se sentien com peix en l'ai-

bardegen l'Iraq, i hi maten dones i nens, amb el pretext d'eliminar antenes de radar. I la televisió occidental no es digna ni tan sols a reportar la notícia.

Aquesta és gent escombraries, es moren a milers pels efectes dels projectils d'urani que han contaminat la seva terra, es moren perquè els falta la medicina a causa de l'embargament, en el silenci carregat de menyspreu dels mitjans occidentals. Les llàgrimes d'avui dels comentaristes televisius són vergonyoses perquè segueixen al silenci per decennis sobre crims de l'occident cristià. És terrible però és així: la desesperació genera la bogeria de la venjança. Una venjança que no serveix de res, una venjança que durà a altres massacres entre els desheretats del món.

I atenció: aquesta massacre horrenda d'ahir, no ha estat realitzada prement un botó en l'avió que vola segur a alta distància. Aquí estan desenes de persones que s'han tomat tan boges de suïcidar-se a totes juntes per a copejar «els diables blancs». Aquesta mesura de la desesperació deuria fer reflexionar. Aquesta jornada de terror deuria haver ensenyat als intel·lectuals de la força de l'home blanc que no existeix seguretat i pau per a ningú en un món on la massacre i la prevaricació són la llei.

Ara és un fet. La tecnologia moderna lliurament fins tal extrem potència als individus que cap sis-

massacres. Aquest horrend atemptat ha ridiculitzat la imposició de Bush de construir un escut antimíssils. Avui han usat avions, ahir gas nerviós a Japó, bombones de gas a Moscou... Demà n'hi haurà prou de cridar: «¡¡¡Hi ha una bomba!!!» en un estadi per a provocar una massacre.

Un país modern no pot garantir la seguretat sense ofegar completament la «vida normal» dels ciutadans. No hi ha manera. Ningú pot tenir milions de persones tancades a casa. L'única garantia de seguretat per al món ric és sanar la ferida sagnant de la fam i de l'opressió.

A més es crea un humus social dramàtic que només pot portar la violència més boja. Atenció: no es pot dir, en aquest moment, qui ha armat la mà dels camicaces. ¿extremistes islàmics? ¿extremistes de la dreta americana? ¿sionistes bojos? ¿qui sap?

L'atemptat d'Oklahoma, la major massacre terrorista fins ahir, va ser imputada als terroristes islàmics i després es va descobrir que era obra de terroristes blancs i feixistes que volien provocar una reacció antislàmica. Es podria encara descobrir que darrere de la massacre d'ahir estan totes les faccions terroristes i tots els serveis secrets, units en el comú intent de dur a la societat civil al caos...

Una cosa és certa: independentment de qui hagin estat els executors materials de la massacre, aquesta violència és filla legítima de la cultura de la violència de la fam i de l'explotació inhumana. Aquesta violència, aquests morts,

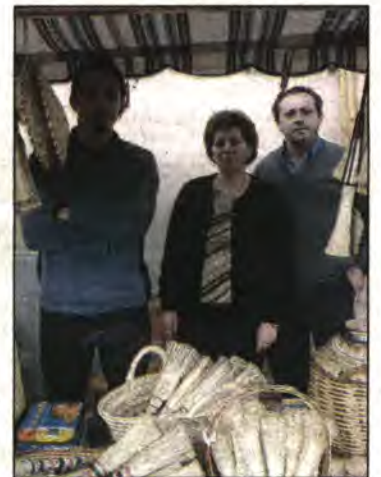
FIRA DE L'OLIVA A CAIMARI

Fa 8 anys que la família de can Gual va obrir la Fàbrica de bosses de ma i de taleques de collir oliva Agustí a les afores de Caimari. Tel. 971 875 306

Les secretàries del senyor dels Estels, Na Loli i Na Caterina s'ha passaren bomba a la fira de ses Olives.

Fa 70 anys que la Família de can Corretja de Pollença fabriquen graneres i salabres al seu taller del carrer del Pont Romà. L'amo actual que és en Josep Cerdà toca el llaut i la guitarra i te gravat un compact disc amb temes de música mallorquina. Tel. 971 531 784

gua en una economia que mata cada any desenes de milions de persones amb la misèria, ¿què voleu que representin 20 mil morts de Nova York?

Una altra imatge que gela el cor: la gent pel carrer, als barris palestiniens, mutilats per la guerra civil, que festejaven la massacre. Gent que té un mort en cada família i que no és capaç ja de veure l'absurd de la mort de qualsevol mort. El sistema de la violència, de l'explotació, del genocidi organitzat dels indefensos genera insensibilitat a la violència.

Genera la lògica de la venjança. Gairebé cada dia, des d'anys, els avions nord-americans bom-

tema sofisticat de seguretat pot protegir.

Ja no és possible, ni pels rics nord-americans, creure que s'està segur.

No hi ha cap lloc on es pugui estar segur. El gos feroç de la bogeria pot mossegar a qualsevol en qualsevol lloc.

Els telediaris no s'adonen (idiotes) que els supercontrols d'USA no havien impedit als quatre avions de ser segrestats per a ser usats com bombes gegantesques i copejar els llocs més protegits del món.

No volen entendre que la tecnologia moderna i la massificació incontrolable de les ciutats, ofereixen desenes de formes per a fer

fan immensament feliços a aquells que han guanyat milions de dòlars en poques hores especulant sobre el preu del petroli, els mercaders d'armes i els dirigents terroristes els brinden una borratxera de felicitat, al costat dels generals i als almiralls, cansats d'aquesta pau que s'insinua i amenaça cada dia a l'estat de guerra mundial i als beneficis fets sobre les mines antipersona. Demà els caces bombardeguessin qualsevol llogarret perdut matant civils desarmats amb l'excusa de fer justícia dels culpables i el lobby de les hienes empemtarà per a donar dignitat a les despeses militars. «¡Els Estats Units deuen

respondre immediatament a aquesta agressió!» Cridava un cretí del carrer i les seves paraules han estat relançades per milers de telediaris en tot el planeta. «¡Represàlia!» Crida Bush, el botxí de Texas. Copejaran, faran 10 morts amb la pell verdenca per cada cadàver blanc. I algun proposarà de reaccionar amb manifestacions de plaça i de nou la policia matarà.

Deu quedar clar a tots que aquest és un moment gravíssim.

És una nova forma de guerra mesella i astuta a la qual ens volen dur.

El partit de la pau sol té una possibilitat: continuar amb tossuderia treballant amb els instruments de la pau. Afirmar amb tota la força possible que poseïm i és necessari treure el nostre suport econòmic a les multinacionals de la mort. Avui més que mai l'elecció individual de milions de persones és l'únic instrument possible, l'única estratègia guanyadora. Traiem els nostres sous dels bancs que financen l'economia del dolor, vam parar de comprar el carburant de l'Esso, els productes de la Nestlé, vam parar de beure Coca Cola, per a menjar Mac Donald's, vam convertir els nostres cotxes a oli de colza i de gas, fiquem els nostres estalvis en fons d'inversió ètics, vam abandonar les assegurances aliades del sis-

tema de la mort no vam comprar cotxes de qui produeix mines antipersona, no vam comprar bambes de qui té en esclavitud a nens, no mengem el menjar de la química, vam abandonar les marques de la cultura del profit a qualsevol preu.

En aquest any hem treballat amb èxit per a demostrar que és possible conjuminar el consum els estalvis, tenir productes millors i, al mateix temps, boicotejar el mercat de la mort rebutjant lliurar els nostres sous al seu molí.

Avui aquesta elecció no és ja solament justa i convenient, si no que també urgent i inajornable. Et vam demanar de fer un gest, ràpid, ara. No hi ha més temps per a tornar-s'ho a pensar.

La locomotora del capitalisme salvatge està accelerant la seva velocitat, apuntant amb determinació absoluta cap a la guerra i la destrucció del planeta. L'única possibilitat és tallar la provisió de carburant. Ràpid. El món està governat pel diners.

Els sous són l'únic argument al qual les potències són sensibles.

Dóna-li una possibilitat a la pau. Ràpid. Comença tu. No esperis que ho facin uns altres.

Cada lira que no lliures als senyors del món és un respir que regales a la humanitat. ¡Vota cada vegada que fas la compra!. Ω

Preguem llum dels espanyols

El passat 14 d'octubre, el Diari de Balears anunciava a grans titulars que "només un 38% de la població fa servir activament el català a les Balears".

Si us hi fixau, els espanyols, a l'hora de fer números sobre els parlants del seu idioma, no fan res més que sumar, multiplicar i inflar les xifres: a fi de comptar no sé si són "cuatrossientos" o "quinientos millones", no dubten a comptar-hi tots els deu milions d'habitants de la Catalunya sota domini espanyol, tant si parlen foraster com català, tots els

habitants del País Basc sudpirinenc tant si parlen espanyol com euskera, tots els habitants de Galícia, tant si parlen galaioportuguès com espanyol, tots els indígenes de Centreamèrica i Sudamèrica, tant si parlen llengües indígenes com si parlen castellà, tots els habitants dels estats federats del sud dels Estats Units d'Amèrica com, per exemple, Califòrnia, Nou Mèxic, o Florida, tant si parlen anglès com si parlen castellà, els del Sàhara Occidental, tant si parlen àrab com castellà, tots els de la Guinea Equatorial, tots els de les Fili-

pines, on el foraster ha desaparegut de tot -cosa que, fixau-vos-hi bé, no els sentireu dir mai!- i, fins i tot, hi afegeixen els que calculen a l'ull que saben espanyol com a segona, tercera o quarta llengua apresada estudiant.

Nosaltres, en canvi, només cercam fer llàstima. Per què no ens entretenim a dir que som la setena llengua més parlada a Europa? Per què no ens entretenim a dir que el nostre idioma és més parlat que no un caramull de llengües oficials d'estats europeus i, fins i tot, de la Unió Europea, malgrat la persecució secular implacable que Espanya i França han practicat i practiquen des dels segles XVII i XVIII fins avui mateix?

Jo convid els nostres ploràmiques a fer una prova: Que provin d'anunciar que, a tal poble, a tal carrer, a tal casa, hi repar-

teixen bitllets de deu mil pessetes als qui s'hi presentin a cercar-ne. Qui romandria sense presentar-s'hi per manca de comprensió? Pos missions que, aplicant al català els mateixos paràmetres que fan servir els espanyols a l'hora de calcular el nombre d'hispanoparlants, forçosament hauríem d'arribar a la conclusió que, a Mallorca, hi hauria devers un 98 o un 99 % de catalanoparlants, si fèiem la prova de les deu mil pessetes.

Malgrat la brutal quantitat d'immigració que és vinguda, i ve, procedent en la seva immensa majoria d'Espanya.

Malgrat la inexistent política lingüística del Govern de les Illes Balears. Malgrat la potentíssima política lingüística castellanitzant que ens imposen l'estat espanyol i el mercat lingüístic que aquest estat ha aconseguit muntar.

Per què no ens posam a calcular el percentatge de població que, si hi hagués una política lingüística de bon de veres de reimplantació del català, es negaria de totes totes a acceptar la remalloquinització de la nostra terra? Quants n'hi hauria, que es negarien per collons a aprendre i a fer servir el català mallorquí? Un dos per cent? Per ventura un tres?

És ben hora que aprenguem de cercar el remei de la malaltia, en lloc de dedicar-nos a recordar al malalt com està de fotut i com pot acabar si no fa via a millorar. Coneixeu cap causa en el món i en tota la Història, tret de la nostra, que es dediqui a escampar autoderrotisme en lloc d'escampar esperança, il·lusió i lluitera? Ω

Jordi Caldentey.
Unió Mallorquina

A la presó per una pintada i a ser ministres malgrat una Gescartera

Arresto por pintar 'Parlem Valencià'

Un juez condena a un militante del Bloc a dos fines de semana en Fontcalent por unas pintadas

El fallo considera probado que cometió una falta de deslucimiento de bienes inmuebles

El que falla és que no som disciplinats sinó era per a presentar-nos tots a la comandància més propera de la policia nacional o de la guàrdia civil i dir que nosaltres també hem fet pintades i volem ser hospedats a Foncalent, si forem un gran grapat no crec que ens clavaren a tots en Foncalent.

Per cert, que tot el món pot al·legar haver fet alguna pintada, si més no, una vegada en la vida, ja siga en el pupitre de l'escola, en alguna porta de bany, en algun senyal de tràfic..

Vaja que segur que molts de nosaltres hem experimentat les nostres qualitats artístiques ja siga amb l'esprai o amb el pinzell, i sinó aferrant adhesius.

Vaja per davant queestic d'acord amb el que comentava Eva Mestre, que el problema és si és proporcional anar a Foncalent per fer una pintada, mentre que Zaplana està en el carrer per anomenar com a assessor al «padre de la novia» de Gescartera.

Salut i república bananera -almenys els plàtans no ens faltaran i tindrem Menjar. R. B.

Interpretacions

6 Nov 2001

Sincerament, amics, no crec que el que hem de discutir siga si està bé o malament fer pintades, sinó si una persona ha d'anar a la presó de Fontcalent per fer-les... en comparació amb la falta comesa, no és un poc desmesurat? Eva

Pintades i presó

08 Nov 2001

Jo trobe, Eva, que si que és un poc desmesurat.

Com a curiositat vos puc dir que la falta de «deslucimiento de bienes inmuebles» s'introdueix al Codi Penal (una de les últimes lleis importants fetes pels socialistes i que anomenaren el Codi penal de la democràcia) l'any 1995 i «gràcies» a una esmena presentada pels nostres amics de Convergència i Unió.

La veritat és que té collons (amb perdó) que s'acquipare posar una pintada amb la conducta dels «estafadors del gas» que et poden arribar a estafar 50.000 pts i la seua conducta continua sent falta d'estafa o de les agressions o lesions «lleus» que són aquelles que no necessiten ingrés hospitalari però que et poden deixar l'ull morat o la cama enguixada.

Com a anècdota vos diré que aci a València han absolt a denunciats per posar pintades argumentant que la pintada s'havia fet en un vagó del tren i, en puritat els vagons del tren no són «béns immobles» (com diu el Codi penal) ja que podren traslladar-se, o que la pintada enlloc de «deslluïr» la paret la «dignifica» ja que el graffiti tenia valor artístic i per tant «lluïa» la paret més que la deslluïa. Alfred

Les clavegueres del neofranquisme.

En comparació a tants desastres com passen pel món, això de la pintada és anecdòtic, però certament simptomàtic: el grau de repressió a què el PP sotmet tota la dissidència, fins i tot la que pot semblar més folklòrica, jovenívola i innocent. Jo trobe que fer pintades no és la millor manera, si bé la pintada en qüestió no estava mal (era genèrica i està al nivell de poder connectar

amb la gent, cosa que no sol passar en els slogans de molt grups nacionalistes). De fet, les primeres pintades nacionalistes que he vist en ma vida, a València ciutat, deien exactament el mateix: «parlem valencià», a les darreries dels 60. Potser és que el PP ens està retornat al punt d'on vam eixir fa ara quasi mig segle: a les clavegueres del (neo)franquisme. Millor fóra un mural ben fet, això sí que és més apreciat per la gent. Però més que plànyer-nos per la repressió i decidir de si sí o si no està bé l'ofici amateur de pintor, allò que caldria fer és denunciar tota la persistent i generalitzada repressió a què el PP sotmet la societat civil. Ser-hi més actius, perquè de motiu certament en tenim.

Quant a A., el conec personalment, com també conec personalment gent del BNV d'aquesta llista.

De vegades hi ha gent que es desbrava furgant en ferides i creant més antagonisme, quan el que hauríem de fer és el camí contrari. En tot cas, punxar per punxar no té sentit (una altra cosa és discutir per temes més de fons, amb més transcendència, on crec que el debat sí que deu ser a fons franc, «caiga qui caiga»).

Dir que fer pintades és «de marraños» -jo n'he fetes moltes a la meua joventut- és una interpretació molt parcial: calla que actuar i arriscar entre un col·lectiu -el nacionalista- que tendeix a actuar poc i a arriscar poc, per a mi ja és una virtut. Fent i errant-la pots aprendre, mentre que no fent no aprens res. I fer una interpretació parcial possiblement amb la fita de crear més antagonisme és una errada per partida doble. R. J. Ω

Greu incident racista contra xiquets d'Albocasser

Esquerra Unida ha tingut la denúncia de molts pares i mares d'Albocàsser d'un incident racista. La setmana passada, a l'eixida del col·legi públic, l'Editorial Planeta va repartir entre tots els xiquets i xiquetes una invitació per a acudir a la casa de la Cultura, on es presentaria al públic una enciclopèdia d'aquesta editorial. En la invitació s'indicava que a tots els xiquets i xiquetes, pel sol fet d'assistir, se'ls obsequiaria amb un patinet.

Des d'Editorial Planeta es va començar a regalar els patinets, fins que va aplegar el torn a un grup de xiquets i xiquetes de procedència magrebí, als quals se'ls va negar el regal.

Davant l'aldarull i malestar mostrat per bona part de la gent assistent, els representants de l'editorial Planeta van dir que no volien donar els patinets a aquests xiquets i xiquetes per ser "estrangers", tot i viure des de fa anys a Albocàsser.

EU condemna rotundament aquest incident racista i xenòfob, més i tot quan es juga amb la sensibilitat dels xiquets i xiquetes, i demana explicacions als responsables de l'Editorial Planeta. A més de les pertinents disculpes cap a les persones afectades.

Demanam també explicacions al ajuntament d'aquesta localitat, ja que, fins i tot havent-hi membres de l'equip del govern en aquella reunió, no s'ha pres cap mesura contra Editorial Planeta.

Si aquest incident menyspreable, s'ha viscut també en altres localitats, esperem que la gent amb un mínim de sensibilitat ho denunciï, i es prenguen les mesures legals oportunes contra els responsables d'aquests atacs contra drets reconeguts constitucionalment i en la declaració internacional dels Drets Humans.

És inadmissible que ara hi hagen xiquets i xiquetes jugant als carrers d'Albocàsser amb un regals promocionals d'una empresa, mentre altres els miren, amb les mans buides, simplement pel fet que els seus pares hagen nascut uns quilòmetres més al sud.

Com a últim recurs, si no es busca solució, proposaríem un boicot actiu de tota la societat castellonenca a l'editorial Planeta. Ω

+ info Ramon Cardona 609.879.131 Esquerra Unida - Oficina Parlamentaria Comarques del Nord

El monolingüisme dels espanyols

Per Bernat Joan i Mari

Al'últim número de la revista de "Muface" —una revista prou rànica, destinada als funcionaris de la "Mutualidad de funcionarios del estado"— s'hi mostra una preocupació nova, fàcilment comprensible i tardana: la preocupació del funcionari espanyol per la manca de domini de llengües dels ciutadans d'aquest estat. Segons les dades esmentades, més del cinquanta per cent dels ciutadans de l'Estat espanyol són només capaços d'expressar-se en castellà. És a dir, que no dominen prou cap altra llengua com per fer-la servir com a vehicle d'intercomunicació. Clar i ras, que són radicalment monolingües.

Observem que la qüestió deu ser encara molt més preocupant que no els sembla a ells mateixos. Pensem que els parlants de gallec, basc i català som, com a mínim, bilingües. Això implica que, dels quaranta milions de ciutadans de l'Estat espanyol, n'hi ha automàticament devers catorze que queden exclosos del terrible club dels monolingües (devers nou milions de catalanoparlants, prop d'un milió de parlants d'euskara i uns tres milions de persones que tenen competència en gallec). Queden, per tant, vint-i-sis milions de ciutadans que formen el subgrup dins el qual s'hi troben tots els monolingües recalitrants. Així, doncs, si en el conjunt de l'Estat, els que són monolingües són un cinquanta-tres per cent, dins el seu conjunt natural (ço és, la gent de parla espanyola) deuen suposar, pel cap baix, un setanta o un setanta-cinc per cent.

Evidentment, un país que té tres quartes parts dels seus ciutadans que romanen estrictament monolingües

és molt lluny de ser un país preparat per a la vida moderna, per a la integració europea i per desenvolupar-se normalment dins el món del segle XXI. Dubt que a França mateix o a Anglaterra hi hagi un percentatge semblant de persones que siguin capaces d'expressar-se només en la seua llengua.

El monolingüisme dels espanyols posa de manifest dos factors igualment importants: per una banda, que no ha prosperat (perquè no s'ha volgut fer prosperar de cap manera) la doctrina de la pluralitat entre aquesta comunitat de parlants; per l'altra, també posa de manifest la poca permeabilitat existent entre la població espanyola al coneixement de la que ja és la interllengua europea: l'anglès. No existeix, per tant, una bona disposició a aconseguir una actitud oberta envers el coneixement de llengües (i, per tant, també de comunitats, de cultures i de persones), i tampoc no es creen les condicions necessàries per a garantir una bona intercomunicació dins el context europeu, intercomunicació que ja es fa (i es farà cada vegada més en el futur, en anglès).

Que els catalans, que solem ser plurilingües, oberts a d'altres cultures, més o menys capaços de fer-nos entendre amb gent de procedències i cultures diferents, oberts a la pluralitat i viatgers i coneixedors de món ens deixem governar per una comunitat humana que ens queda a anys llum de distància en tots aquests trets no deixa de ser, tanmateix, preocupant. Ω

BERNAT JOAN I MARI
President d'Esquerra Republicana-Illes Balears i Pitiüses

La solidaritat no és submissió

Andreu Coll - Eivissa i Formentera. 5/11/01

L'any 1989 va tenir lloc un fet transcendent en la recent història europea: la caiguda del Mur de Berlín. Després de l'eufòria inicial, ben aviat es va veure que l'èxit del procés de reunificació d'Alemanya depenia d'alguna cosa més que el simple voluntarisme polític: es tractava de cohesionar uns territoris que, entre moltes altres coses, presentaven una diferència abismal en nivells de riquesa i desenvolupament econòmic. En conseqüència, els ciutadans de l'Alemanya Occidental van haver de fer —i continuen fent a hores d'ara— un esforç molt important de solidaritat envers els territoris de l'antiga Alemanya comunista, a fi que aquesta s'anàs equiparant amb la resta pel que fa a capacitat productiva, prestacions socials, infraestructures, etc.

Com és obvi, els ingents recursos econòmics necessaris per dur a terme aquesta tasca no han sortit del no-res. Ben al contrari, els ciutadans de l'antiga Alemanya Occidental han hagut d'assumir que una part important dels seus impostos siguin transvasats als territoris de l'est a fi d'assolir els objectius de cohesió econòmica i social abans esmentats.

Val a dir, a més, que aquest procés mai no hauria estat possible engegar-lo sense un elevat grau de consens social per part dels milions de ciutadans sobre els quals ha recaigut aquest esforç.

Ara bé, què passaria si un dia els ciutadans de Düsseldorf o d'Hamburg descobrisin que tenen una pitjor assistència sanitària, pitjors escoles, pitjors carreteres i, en general, pitjors serveis públics que els ciutadans de Leipzig o Dresden? Iddò el més lògic és que se sentissin profundament estafats per un govern federal incapaç de dur a terme aquest procés de solidaritat dins d'uns termes d'equilibri, justícia i d'equitat. I el que no seria menys preocupant: s'hauria erosionat molt greument el consens social que el va fer possible. Iddò bé, això que sembla tan bo d'entendre si ho aplicam a un altre territori europeu, per al Partit Popular i el Govern de l'Estat no és aplicable a Eivissa i Formentera.

Com ho posen de manifest totes les estadístiques, les nostres illes es troben a la cua en inversions de l'Estat en matèries fonamentals per al benestar present i futur de les Pitiüses: educació, sanitat, transports, medi ambient, etc. I això passa mentre cada eivissenc i cada formenterer paga 340.000 pta. anuals en impostos més del que l'Estat li retorna en forma d'infraestructures i serveis. En termes absoluts, aquesta quantitat representa sis vegades —sis vegades!— l'actual pressupost del Consell d'Eivissa i Formentera. Però aquí no passa res.

Si algú creu que exagera, el convidem a buscar dins la Unió Europea un grau de depreda-

ció fiscal com el que pateixen les nostres illes. Ni tan sols en el cas de la reunificació alemanya trobarà una situació tan surrealista en la qual els territoris que més contribueixen a la riquesa general de l'Estat són els que, alhora, han de patir els pitjors serveis públics. I, per descomptat: la magnitud de recursos traspasats en el cas alemany —mesurat sobre el percentatge del Producte Interior Brut dels territoris amb més dèficit fiscal— estan molt per davall del que els ciutadans de les Illes Balears transvasam a la resta de l'Estat.

Però no ens enganyem: tan sorprenent com això és el fet que el ciutadans d'Eivissa i Formentera, així com de la resta de les Illes Balears, portem ja dècades suportant dòcilment aquesta situació. Ni tan sols podem ufanar-nos de batre cap rècord en solidaritat interterritorial, perquè això seria tant com insultar la intel·ligència d'aquells pobles que han estat capaços de no confondre la solidaritat amb la simple i pura submissió, amb la renúncia a reclamar allò que legítimament els pertany.

Ja comença a ser hora, en fi, que els ciutadans de les Illes siguem capaços de reivindicar un model de solidaritat europeu —que és tant com dir de veritable solidaritat— en comptes que el PP i companyia ens continuïn espoliant per més temps amb la seua casposa i estafadora versió "cañí". Ω

Missió complida i d'altres per complir

Missió complida, el representant de la Coordinadora Estatal d'Immigrants ja ha quedat per entrevistar-se amb els dos regidors del Bloc a Vila-real, on ell viu.

Gràcies per les teues gestions.

Sobre el que deies d'ERC l'altre dia, dissortadament m'ho crec. Acabem coneixent com són les entreteles de la política i del nostre país, i acabes veient que quasi totes les crítiques tenen fonament, a causa de la gran mesquinesa.

És clar que, normalment, sols una moral cristiana —o almenys clarament d'autosacrifici— té paciència i esperança per a sacrificar-se i no caure en revenges.

I l'autodisciplina i l'autosa-

crifici —tan impopulars, tan blasfems i satiritzats, pobres meus— són una bona argamassa contra la politiqueria de les garrames i de parar la cameta. Quasi l'única, en temps tèrbols.

Tanmateix, ja sabem que els xiquets no volen punxar-se la vacuna perquè fa bua.

Vist altrament: jo deia que les divisions intestines tipus la «Vida de Bryan» eren conseqüència del colonialisme espanyol, mentre que, implícitament, cal deduir de les teues explicacions que véns a dir que en són la causa —o potser no ho has arribat explícitament a pensar, però se'n dedueix.

Com tot subdesenvolupament, és un cercle viciós: causa i alhora conseqüència. On impe-

ra la moral del «dent per dent», el cercle viciós s'eternitza, s'enquistia, perquè no hi ha cap «més enllà». Cap més enllà que els ois, que l'«infern són els altres». Qüestions de substrat cultural, arquetipus profunds immobilistes i caracteriologia nostrada, 'itat?

La culpa és de tots, que deia en Rexach, i d'alguns més que d'uns altres. I la responsabilitat, sobretot, dels dirigents, i de les bases que pressionen o no, pensen o no. I dels que tinguen veu o puguin fer alguna cosa. Una petita acció, de vegades un somriure, una cançó «al vent» pot canviar moltes coses. Si hi ha fe i audàcia. Si canviem les coses que no ens ixen bé i no ens agraden. Perquè ben trist és

travelar sempre en les mateixes pedres i ni adonar-nos-en. O no?

Què hi farem, estem encercats i totes les faves són comptades. Les coses són com són, i, si bones, millor.

Però sovint no és aquest el cas. Tanmateix, no tenim excusa, perquè són totes millorables. I, ai las, pitjorables també: la dinàmica no para mai, mentre que a nosaltres ens encisa l'apoltronament.

No ens deixem vèncer per les pròpies limitacions culturals revengistes. Si volem sobreviure, és clar.

La voluntat, tan decisiva, ja és un treball en el qual a muntó dels nostres prefereixen no caure: fatigues cròniques del clima subtropical i mediterrani.

Ara mateix un company de treball de Vila-real em diu rient que les afeccions del Castelló i de l'Hèrcules estan barallant-se i fotent-se una bona tana. Què és, conseqüència del colonialisme? Algun amor no correspost? Que de l'amor a l'odi hi ha poca distància?

Quant ens convé pensar a fons aquestes coses!

Arribar al final de la dinàmica real: causa a conseqüència, plantejament a resultat. La realitat és prou matemàtica i potser nosaltres som massa de lletres, de pensament feble i desfilagassat. La realitat s'ha de teixir, si no, després, passem fred a l'hivern. La formiga i la cigala. Ω

Ricard Colom

Harry Potter La Wagner, el neoliberalisme i la uniformació

Josep Mª Loste Romero

Ja ho veieu. Tots aquells, bocamolls i panxacontents, que defensen tan aferrissadament i dogmàticament l'imperialisme nord americà i la globalització neoliberal, perquè segons sembla, és «molt bona» pels interessos de la nostra nació catalana, han tornat a rebre una bufetada uniformitzadora. La negativa de la Warner a doblar en català Harry Potter, palesa que, constata, que la globalització neoliberal (injust capitalisme salvatge universalitzat), a més a més de crear moltes injustícies i molta precarietat laboral és profundament uniformitzadora.

El neoliberalisme capitalista, en aquest cas representat per la companyia Warner, va con-

tra les nacions sense estat i en aquest cas, fa el joc a la política cultural neofalangista i genocida del govern del Sr. Aznar.

Per altra banda, aquest episodi tan lamentable demostra que la normalització lingüística a ca nostra continua essent un veritable drama sense resoldre. Cal dir que el govern de la Generalitat ha actuat d'una manera poruga, confusa i poc ferma, encara que no tota la culpa la té l'administració, la societat catalana, (l'anomenada societat civil), resta molt dormida i, en definitiva, els catalans, col·lectivament parlant, patim més que mai la síndrome d'estocolm. Som un poble en vies d'extinció. Ω

Prop de 6 anys de presó per unes suposades pintades

Ripoll/Ripollès.- Un noi pertanyent a l'assemblea de Máulets de la Garrotxa ha rebut una petició fiscal de 5 anys i 9 mesos de presó per una acusació tramada entre els mossos d'esquadra i els partits polítics de la comarca. Segons aquesta tesi, aquest noi va ser el responsable de fer tota una sèrie de pintades en contra del regidor del Partit Popular a l'ajuntament de Ripoll durant l'any 1998, i en concret se l'acusa de 3 delictes d'amenaques continuades i 11 de faltes. Els fets són tècnicament molt complicats de realitzar, ja que el noi viu a 35 kilòmetres de la ciutat i té un horari laboral de 10 hores. Això vol

dir que de forma reiterada havia de fer aquests 35 kilòmetres d'anada i tornada per tal de fer les pintades, i totes elles dirigides contra la mateixa persona.

Des de l'assemblea de Maulets a la que pertany ja s'ha iniciat una campanya de suport al noi, alhora que es recullen signatures i adhesions d'entitats a l'adreça: <pum@giro-na.com>. També s'analitza aquesta situació com un pas més en la criminalització dels moviments socials en general i de l'independentisme català en particular. Contra-Infos 13/11/01. Ω

Català a les empreses

- Incloem un capítol sobre la normalització del català a les empreses en la proposta de criteris per la negociació col·lectiva per l'any 2002.

- Iparralde: informe sobre l'acostament entre bascos (a nivell sindical, polític, cultural, econòmic), tot ultrapassant la frontera francoespanyola. Tot això i més a:

<http://www.sindicatcatala-cos.org>
COS/Intersindical Catalana

Cornuts i pagant la beguda...

<http://www.e-noticies.com/>

La Diputació de Barcelona subvenciona una entitat propera a Vidal-Quadras

La Diputació de Barcelona ha concedit enguany una ajuda econòmica de 100.000 pesetes a l'entitat Acció Cultural Miguel de Cervantes en el marc de la política de subvencions a entitats de cultura tradicional, segons ha sabut e-notícies. L'esmentada associació formava part de Convivència Cívica Catalana (CCC), la plataforma impulsada per l'ex president del Partit Popular de Catalunya, Aleix Vidal-Quadras, a favor del bilingüisme. Ω

1- El pp de Catalunya, contra el setmanari El Temps

El PP continua la persecució del setmanari El Temps. Si el primer que va fer Zaplana quan va arribar a la Generalitat del País Valencià fou anular les subscripcions de les biblioteques a el setmanari El Temps, ara el PP de Fernández Díaz vol seguir el seu exemple. Ahir mateix, es va demanar al Consell Executiu que expliqui els ajuts concedits per la Generalitat del Principat durant els darrers 10 anys, davant el fet que la redacció central del setmanari es troba a València. Ω

Patriotisme constitucional

Quan la majoria absoluta del PP s'està traduint, més que mai, en prepotència, nepotisme, corrupció i, sobretot, regressió dels drets nacionals de les nacionalitats històriques, ara el Sr. Aznar ens surt amb el nou eufemisme del patriotisme constitucional.

Així, la nova embranzida espanyolista, la nova ofensiva neocentralista que es vol rebatejar amb la definició -més o menys neutre- de patriotisme constitucional, no és més que dir !! NO !! a la transformació de l'Estat Espanyol en un estat veritablement plurinacional, no és més que reafirmar un nacionalisme molt dogmàtic, que no resol cap dels greus problemes que tenim, ara i aquí, plantejats en la difícil societat global del segle XXI.

No serà així, potser, que enlloc de parlar de patriotisme constitucional caldria parlar de fanatisme i papanatisme constitucional? . ¿No és bastant ridícul intentar sacralitzar un text concret, (que té coses bones i dolentes), però que per damunt de tot és i ha de ser reformat, perquè quan es va aprovar, la democràcia no estava del tot consolidada (la remor de sabres era una veritable amenaça) i la societat també era molt diferent? . ¿No serà -tot plegat- un intent d'amagar, mitjançant manipulacions lèxiques, les veritables intencions d'un partit polític (i quelcom més) que no sap com fer marxa enrera, en sintonia amb aquell títol cinematogràfic que diu «no parlis d'amor quan només és sexe»? . Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

El PSM contra en Manuel Jiménez

El PSM reprova l'ús del Tribunal Constitucional per part de Manuel Jiménez de Parga, que justifiquen la involució autonòmica que ha posat en marxa el PP al Govern central

El PSM-Entesa creu del tot reprovables les paraules del nou president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, que fent ús del seu càrrec pretén justificar la política d'involució autonòmica promoguda pel PP a través del Govern central.

Unes declaracions que tornen a deixar clar que es fa servir tot el que es té a l'abast per intentar rescatar o com a mínim retallar i controlar competències transferides o transferibles a les comunitats autònomes. Al marge de l'error patent en la comparació feta amb els Estats Units i Espanya en vers el terrorisme, les seves paraules impliquen una nova utilització de la Carta Magna per a interessos estrictament polítics de cara a aconseguir la desitjada Espanya "unida i forta" a través d'una millor vertebració, que no suposa res més que la pèrdua de poder autonòmic per a les diferents regions i països que formen l'Estat. Ω

mallorca@psm-entesa.or.g

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

PATRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

ACORD DELS CRISTIANS PER L'ABOLICIÓN DE LA TORTURA

Guia del Call de Ciutat de Mallorca

El "ghetto" medieval carrer per carrer

PER MARINA FERRÀ A-HAMELYNCK

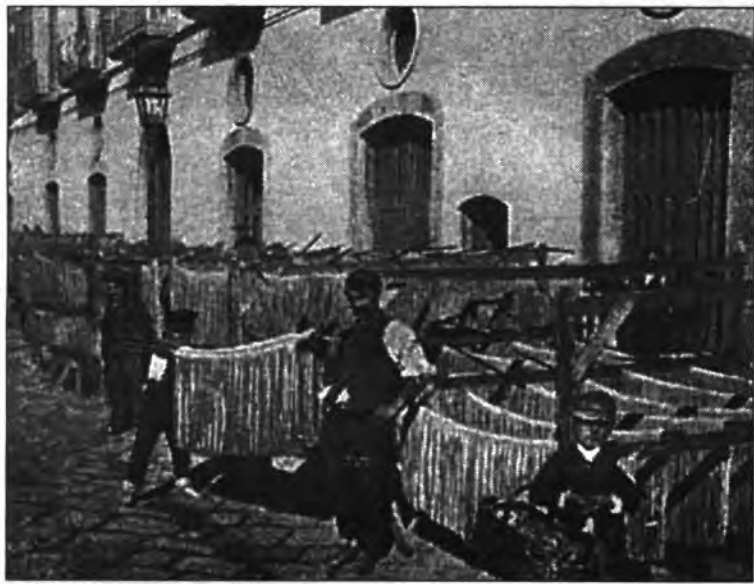
Capítol II: Carrer dels fideus

El carrer dels fideus està actualment format per habitatges plurifamiliars del segle XIX, de quatre pisos, el de més altura, amb balcons de ferro. Construïts entre 1860 i 1880 responen a un estil urbà que abunda en altres indrets del casc antic i en el qual destacaren arquitectes com Geroni Sureda i Gabriel Frontera. Sense sortir del carrer ens podem prendre alguna beguda i un entrepà al cafè de Santa Eulàlia, clàssic, acollidor, estil «belle époque» o fer un bon dinar a preus econòmics a «Casa Julio», celebrada per la seva cuina casolana. Altres comerços i establiments d'aquest carreró, empedregat i sense voravies, són la bugaderia Santa Clara, la botiga de productes exòtics «Mandala» i un «club de pallassos» que sembla mig abandonat.

És creença popularment generalitzada que els fideus, «Vermicelli», pasta de farina de blat, ja sola, ja mesclada amb gluten i fècula, en forma de corda molt primeta, que un cop preparada es feia eixugar en el carrer,

tal com apareix en una fotografia del segle XIX, cosa que caracteritzava determinats racons urbans, fou duta a occident per Marco Polo (1254-1324), viatger venecià, fill d'una família de comerciants, que el 1271 va recórrer la Xina. Amb el seu retorn els fideus foren coneguts arreu de la Mediterrània des de Venècia i pel que fa a Mallorca, a causa dels intensos contactes comercials amb Pisa i Gènova. Des del segle XV són presents als nostres mercats i a la nostra cuina, de manera que molts forners eren també fideuers i ens recorda aquesta indústria el Carrer dels Fideus, dins el districte de Santa Eulària i en el que era el Call Menor. Els documents ens parlen d'alguns veïns d'aquesta via pública com Joan Serra que el 1514 hi tenia botiga de venda de pa i pasta. Hi habitava també una tal Picarda i hi havia posat despatx Joan Sagrera. Era un carrer qui no passa i en un dels seus cantons hi treballava el paraire Joan Fuster. Per altra banda el xueta Baltasar Boga hi

feia de forner i es troba documentat el 1488. Una possible recepta de fideus a l'estil sefardita tal com se devia fer en el call de Mallorca podria ser la de Fideus Torrats: «A foc mitjà torrarem la pasta (Mig quilo de fideus gruixats), a una paella grossa remouvent fins que es daurin, de cinc a set minuts. Poc importa si la pasta es desfà un poc. Afegim oli d'oliva, amb les tomàtiques (mitja dotzena) pelades i trossetjades, l'orenga, la sal, i el julivert. Ho sofregim un poc. Seguidament hi tiram el brou d'au o l'aigua, a poc a poc, fins que cobresqui els fideus i els duim a ebullició. Deixam que couguin a foc mitjà, remouvent sovint perquè no s'aferrin. Reduïm el gas al mínim, tapam la paella i deixam que segueixi coent uns minuts més fins que s'hagi evaporat tot el líquid.» Ω

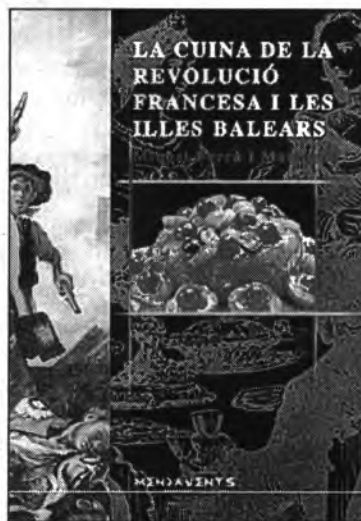

Nàpols, 1885. Els fideus són exposats al sol, enmig del carrer, per tal que s'eixuguin. El mateix s'esdevenia a Mallorca.

Miquel Ferrà i Martorell guanya el premi del millor llibre sobre cuina francesa

El llibre La Cuina de la Revolució Francesa i les Illes Balears, de Miquel Ferrà i Martorell, editat per Documenta Balear ha estat guanyador en la Gourmand World Cookbook Awards a la categoria de millor llibre sobre cuina francesa.

Aquest concurs, Gourmand World Cookbook Awards, és d'àmbit mundial i després de triar els guanyadors de cada categoria i de cada llengua, el llibre La Cuina de la Revolució Francesa competirà a la final per el títol del Millor del Món dins la seva categoria a la ciutat francesa

de Périgueux amb altres llibres.

A La Cuina de la Revolució Francesa i les Illes Balears, Miquel Ferrà ens introdueix en el màgic encant de la cuina francesa, i en la seva influència sobre les costums, l'art, la literatura i la cuina balear en el segle XIX. Seguint les receptes dels enciclopedistes, Miquel Ferrà, ens facilita les formes més senzilles per preparar els plats més sofisticats i nutritius d'aquella cuina francesa. Ω

Edicions Documenta Balear
www.documentabalear.com

Moció al senat sobre segells en les llengües de l'estat

Organització pel Multilingüisme vol manifestar que considera positiva, però del tot insuficient, la moció aprovada ahir per la Comissió General de les Autonomies del Senat sobre la presència de les llengües de l'Estat en els segells de correus i tots altres efectes postals.

Organització pel Multilingüisme vol manifestar, però, que considera positiu que la moció fos aprovada per unanimitat perquè permet pensar en futurs consensos sobre aquest matèria.

Organització pel Multilingüisme considera que la moció aprovada no satisfà de forma adequada els objectius de la campanya cívica "Segells plurals" ni satisfà les aspiracions dels ciutadans espanyols de les comunitats autònomes on una llengua diferent del castellà és la llengua tradicional i històrica. En especial la moció aprovada és insatisfactòria pels següents motius:

1 - La presència de les llengües espanyoles en els segells i

tots altres efectes postals no es regularà per llei -objectiu de la campanya cívica "Segells plurals"- de tal manera que no es garanteix que les llengües espanyoles diferents del castellà siguin presents en els segells d'acord amb el pes demogràfic que les comunitats autònomes amb llengua històrica i tradicional diferent del castellà representen sobre el conjunt de la població d'Espanya. La moció tampoc estableix cap mecanisme de seguiment sobre la seva aplicació.

2 - La moció aprovada impedeix la traducció dels mots "Espanya" i "Correos" (identificadors postals) en els segells i tots altres efectes postals a les llengües espanyoles diferents del castellà. Aquesta pràctica de no voler traduir el nom de l'Estat i de l'operador postal contradiu greument la pràctica usual d'altres democràcies multilingües de la Unió Europea i d'arreu del món.

Per aquests motius Organització pel Multilingüisme fa públic que la campanya cívica

"Segells plurals" continua plenament activa i vigent, i anuncia que no s'acabarà fins que s'assoleixin els legítims i justos objectius que persegueix.

Organització pel Multilingüisme vol, finalment, demanar al Govern espanyol, en plena celebració de l'Any Europeu de les Llengües, que doni passos decidits i significatius que posin fi a una tradició secular de monolingüisme en els símbols i en les institucions de l'Estat. Manlleu, dijous, 15 / novembre / 2001 Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

El ple Renaixement europeu (1491-1520).

Any 1520: Comencen les Germanies i l'apogeu genocida-inquisitorial de l'Espanya Negra

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com

De com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/column.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 milions de morts en dos segles). D'això en digueren la «*leyenda negra inventada por los luteranos*».

«*Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios*», però en realitat «picaros, soplones, inquisidores y caciques». Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.

DIEGO HURTADO DE MENDOZA
(1503-1575), per Tiziano.

10-4-1520: Nomenament del castellà Diego Hurtado de Mendoza com a virrei de València, representant de l'imperialisme absolutista del nou rei Carlos d'Habsburg.

24-4-1520: Els jurats (una mena de regidors) de València, de tendència oligàrquica, prohibeixen els agermanaments.

5-1520: Motins populars, amb focs i saqueigs al crit de «Visca el Rei!»: Moviment antioligàrquic menat per la burgesia nova. Els agermanats desfilen per les Rambles de València (la rambla eixuta del Túria).

Alliberament del pres Anton Pavia.

26-5-1520: Primera victòria -prou modesta- dels agermanats: cop d'Estat al Consell municipal de la ciutat de València pel qual són elegits dos jurats de la mà menor (un artesà i un menestral), a costa d'un noble i d'un ciutadà (burgesia antiga). Nomenen un mercader per controlar la Taula de Canvis. Els moderats canvis al Consell municipal eren una de llurs reivindicacions centrals.

31-5-1520: Execució dels agermanats Bernat Marquilles i Melcior Negre.

5 i 6-1520: Els «13 síndics» (a imitació de la vella aliada Venècia) envien ambaixades a l'Emperador, amb repetides protestes de lleialtat: «Gents estrangeres, desmandades, replegadisses», diuen a tomb dels motins.

15-6-1520: Butlla «Exsurge Domine» de Lleó X, una obra d'Eck contra 41 tesis de Luter.

28-6-1520: L'Emperador comunica al virrei valencià que no li pot pas enviar tropes.

1520: L'Emperador escriu al virrei: «hay tiempos y casos en que el sufrimiento (=concessions) y disimulación (=maquiavelisme) valen mucho y es más necesario en esos reinos (=Confederació catalanoaragonesa) donde se ayudan de privilegios y libertades, que en otras partes (=Castella) donde el mando y poderío real es absoluto». Evidentment, aquesta ha estat sempre la tàctica de l'imperialisme absolutista castellà-espanyol quan s'ha vist relativament feble.

Escriu també als Jurats, amb tota la barra, ja en castellà: «Estamos determinados de antes perder el reino que la obediencia», per permet que els jurats elegits contra fur actuïn legalment.

B. Casaus/de las Casas obté una «capitulación» per dur a terme un experiment missioner pacífic a la costa veneçolana, on dominics i franciscans ja actuaven en el mateix sentit, entre arauacs, caribs i unes altres ètnies. Els salvatges atacs d'espanyols caçadors d'esclaus indis, que actuaven en conxorxa i amb la tolerància de la ultramilitarista Audiència de la Hispaniola, farà fracassar l'experiment.

MOCTEZUMA II
(1466-1520).

Els espanyols tenen pres Moctezuma II i el deixen morir de fam.

Mort de Rafael.

Zwingli renuncia al títol (i diners) d'«acòlit del Papa».

Mor Selim I i Soliman el Magnífic, un kurd, esdevé emperador otomà. Els turcs ocupen des del Mar Roig fins a Crimea i del Kurdistan a Bòsnia.

Ahmad Gran, Soldà d'Adal, envaeix el cor de la cristiana Etiòpia.

SOLIMAN II, SOLDÀ TURC (1495-1566).

3-7-1520: L'Emperador, de Brussel·les estant, escriu a Borriana (Plana Baixa) per agrair-li de restar-li «fidel».

7-1520: Fi de la fase negociadora de les Germanies

8-1520: El virrei de València s'amaneix per a la guerra civil.

13-9-1520: Elecció d'en Joan Caro com a Racional, mena de corregidor existent des de mitjans del s. XV per al Regne de València.

10-1520: «De la captivitat babilònica de l'Església», denúncia sobre el procés degeneratiu de l'Església oficial, d'en Luter, en llafí, billocèntric com tots els llibres cristians dels 7 primers segles, sols reconeix 2 dels 7 sagraments de Roma: bateig i eucaristia.

11-1520: «La llibertat del cristià» d'en Luter, de caràcter ètic, exalta la responsabilitat moral individual i la salvació per la fe, tal com explica St. Pau tot fent esment de textos de l'Antic Testament.

10-12-1520: Luter crema la butlla papal i llibres de dret canònic a Wittenberg: «Car tu has humiliat la veritat de Déu, Ell t'humilia en aquest foc avui. Amen». Valent repte als interessos creats i a la falsestat religiosa clericalista.

12-1520: A Benissanó (Camp del Túria) són tombades les forques.

1520-1522: Resistència agermanada de Xàtiva (Costera), per Vicent Peris i els Encoberts, un dels quals es fa passar per nét del Catòlic i s'arroga misterioses dignitats teològiques. Hi encunyen el diner.

ca.1520-1540: Es gesta el model de repressió inquisitorial, en realitat contra pseudoluterans, és a dir, una cacera de bruixes contra fantasmes, però efectiu per mantenir la població en un estat de paor i paràlisi que afavoreix el domini oligàrquic a través del cesaropapisme.

1520-1560: El tràfic mercantil augmenta a Alacant, vila que dobla sa població gràcies a la contractació de la mar, s'esdevé un port important punt de contacte entre l'exportació de llanes castellanes i la navegació genovesa. Els genovesos dominen quasi tota l'activitat financera-comercial dels ports catalans. Ω

Apocalipsi

Els set segells (4,1-8,1)

Visió preparatòria: litúrgia celestial

4:1 Després d'això, vaig veure una porta oberta en el cel, i vaig sentir aquella veu semblant al toc de trompeta que abans m'havia parlat. Em deia: «Puja aquí dalt i et faré conèixer allò que aviat, després d'aquestes coses, s'ha de complir.

2 Immediatament, l'Esperit es va apoderar de mi, i vaig veure un tron posat en el cel. Hi seia algú 3 que resplendia amb un esclat semblant al del jaspí i la corralina, i el tron era nibat per un cercle de llum que brillava com la maragda. 4 Al seu voltant hi havia vint-i-quatre trons, on seien vint-i-quatre ancians, vestits de blanc i coronats amb corones d'or. 5 El tron espurnejava de llampecs, seguits pel retron de la tronada. Davant el tron cremaven set torxes enceses, que són els set esperits de Déu, 6 i per terra s'estenia com un mar de vidre semblant al glaç. Als quatre costats del tron hi havia quatre vivents plens d'ulls, que miraven endavant i endarrere. 7 El primer vivent era semblant a un lleó; el segon, a un toro; el tercer tenia aspecte d'home, i el quart era semblant a una àguila en ple vol. 8 Cada un dels quatre vivents tenia sis ales, i estaven plens d'ulls que miraven tot al voltant i cap al tron. Nit i dia no paraven de repetir: «Sant, sant, sant és el Senyor, Déu de l'univers, el qui era, el qui és i el qui ve.»

9 I sempre que aquells vivents glorificaven i honoraven el qui seu al tron i viu pels segles dels segles i li donaven gràcies, 10 els vint-i-quatre ancians es prosternaven davant el qui seu al tron, adorant el qui viu pels segles dels segles. Posaven les seves corones davant el tron i proclamaven:

11 -Ets digne, Senyor Déu nostre, de rebre la glòria, l'honor i el poder, perquè has creat tot l'univers.

Quan res no existia, tu vas voler que tot fos creat.

5:1 Després vaig veure a la mà dreta del qui seia al tron un document escrit per davant i per darrere i tancat amb set segells. 2 Vaig veure també un àngel poderós que cridava amb tota la força: «¿Qui és digne de trencar els segells i d'obrir el document?

3 Però, ni al cel ni a la terra ni sota la terra, ningú no va ser capaç d'obrir el document i de veure què deia. 4 Jo, veient que no trobaven ningú que fos digne d'obrir-lo i de veure què deia, plorava desconsoladament. 5 Però un dels ancians em digué: «No ploris: ha triomfat el lleó de la tribu de Judà, el rebrot de David. Ell obrirà el document i els seus set segells.

6 Aleshores vaig veure al mig, en el tron, envoltat dels quatre vivents i dels vint-i-quatre ancians, un anyell dret, com degollat. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu, enviats per tota la terra. 7 L'Anyell es va acostar al qui seia al tron i prengué de la seva mà dreta aquell document. 8 Així que el prengué, els quatre vivents i els vint-i-quatre ancians es van prosternar davant l'Anyell. Cada un tenia una cítara i una copa d'or, plena de perfums d'encens, que són les pregàries del poble sant. 9 I entonaven un càntic nou que deia:

-Ets digne de prendre el document i d'obrir-ne els segells, perquè has estat degollat i has comprat per a Déu amb la teva sang gent de tota tribu, llengua, poble i nació, 10 i n'has fet una casa reial i uns sacerdots dedicats al nostre Déu, que regnarán a la terra.

11 Llavors, en plena visió, vaig sentir les veus d'una

multitud d'àngels que envoltaven el tron, i les veus dels vivents i dels ancians. Eren milers de milers i miríades de miríades, 12 que exclamaven amb veu forta:

-Digne és l'Anyell que ha estat degollat de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.

13 Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que proclamaven:

-Al qui seu al tron i a l'Anyell siguin donats la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.

14 Els quatre vivents responien:

-Amén.

I els ancians es van prosternar adorant.

Els quatre primers segells

6:1 Després vaig veure com l'Anyell obria el primer dels set segells i vaig sentir el primer dels quatre vivents que deia amb veu de tro:

-Vine!

2 I vaig veure que hi havia un cavall blanc, i el seu genet duia un arc. Li van donar una corona i va sortir com a vencedor camí de la victòria.

3 Després, quan l'Anyell va obrir el segon segell, vaig sentir el segon dels vivents que cridava:

-Vine!

4 Llavors aparegué un altre cavall, de color roig. Al seu genet, li van donar poder d'arrencar la pau de la terra i fer que els homes es matessin els uns als altres. I li donaren una espasa enorme.

5 Després, quan l'Anyell va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer dels vivents que cridava:

-Vine!

I vaig veure que hi havia un cavall negre, i el seu genet duia una balança a la mà. 6 Llavors vaig sentir enmig dels quatre vivents una veu que deia:

-Una mesura de blat, un denari; tres mesures d'ordi, un denari; però, l'oli i el vi, respecta'ls.

7 Després, quan l'Anyell va obrir el quart segell, vaig sentir la veu del quart vivent que cridava:

-Vine!

8 I vaig veure que hi havia un cavall de color cen-drós. El seu genet s'anomenava la Mort, i anava acompanyada del seu reialme. Li van donar potestat sobre la quarta part de la terra, perquè matés amb l'espasa, la fam, la pesta i les bèsties ferotges.

El cinquè segell

9 Després, quan l'Anyell va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels qui havien estat immolats per causa de la paraula de Déu i del testimoni que n'havien donat. 10 I cridaven amb veu forta:

-Senyor, sant i veraç, quant de temps trigaràs a fer justícia i a demanar comptes de la nostra sang als habitants de la terra?

11 Llavors van donar un vestit blanc a cada un, però els van dir que esperessin encara una mica de temps, fins que quedés complet el nombre dels seus germans, que també eren servidors de Déu i que, com ells, havien de ser morts.

El sisè segell

12 Després, quan l'Anyell va obrir el sisè segell, vaig veure que es produïa un gran terratrèmol. El sol s'enfosquí com un sac negre, la lluna es tornà com si fos sang, 13 les estrelles del cel caigueren sobre la terra com quan la figuera assotada pel vent deixa caure els fruits que no han madurat; 14 el cel es va plegar com un pergami que s'enrotlla, i es van desplaçar totes les muntanyes i les illes. 15 Els reis de la terra, els magnats, els generals dels exèrcits, els rics, els poderosos, els esclaus i els lliures van amagar-se a les coves i a les roques de les muntanyes. 16 Tots ells deien a les muntanyes i a les roques:

-Caieu damunt nostre i amagueu-nos de la mirada d'aquell qui seu al tron, protegiu-nos de la indignació de l'Anyell. 17 El dia terrible de la seva indignació ja ha arribat, i ¿qui serà capaç de resistir?

Una multitud de salvats

7:1 Després d'això, vaig veure quatre àngels drets als quatre extrems de la terra, que retenien els quatre vents perquè no bufessin sobre la terra ni sobre el mar ni sobre cap arbre. 2 Vaig veure també un altre àngel que pujava de sol i tenia la marca del Déu viu, i va cridar amb veu forta als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar:

3 «No feu cap mal a la terra ni al mar ni als arbres, fins que no haurem marcat al front els servents del nostre Déu.

4 Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel: 5 dotze mil de la tribu de Judà, dotze mil de la tribu de Rubèn, dotze mil de la tribu de Gad, 6 dotze mil de la tribu d'Aser, dotze mil de la tribu de Neftalí, dotze mil de la tribu de Manassès, 7 dotze mil de la tribu de Simeó, dotze mil de la tribu de Leví, dotze mil de la tribu d'Issacar, 8 dotze mil de la tribu de Zabuló, dotze mil de la tribu de Josep, dotze mil de la tribu de Benjamí.

Litúrgia celestial: Els màrtirs de l'Anyell

9 Després d'això, vaig veure que hi havia una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de totes les nacions, tribus, pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, 10 i proclamaven amb veu forta:

-La salvació ve del nostre Déu, que seu al tron, i de l'Anyell.

11 I tots els àngels que s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents es van prosternar davant el tron amb el front a terra i adoraven Déu. 12 dient:

-Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén.

13 Aleshores un dels ancians va prendre la paraula i em preguntà:

-Aquests que van vestits de blanc, qui són i d'on vénen?

14 Jo li vaig respondre:

-Senyor meu, tu ho saps.

Ell em digué:

-Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs. 15 Per això estan davant el tron de Déu donant-li culte nit i dia dins el seu temple. El qui seu al tron els farà viure en el seu tabernacle. 16 Mai més no passaran fam ni set, ni els farà mal el sol ni la xardor, 17 perquè l'Anyell que està en el tron els pasturarà i els conduirà a les fonts d'aigua viva. I Déu eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.

El setè segell

8:1 Quan l'Anyell va obrir el setè segell, es va fer silenci al cel; va durar una mitja hora. Ω

Necessitam reporters arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

En Gamundí està astorat, del que li varen contar, amics de l'Ajuntament de Calvià : ¡TENTOL!

Carta oberta a Felipe Domínguez, president del Club de futbol de Santa Ponça: GAMUNDÍ. CONFORME, TE DONC «TENTOL» FELIPE, PERÒ EN CONDICIONS.

PRIMERA: Tot penediment, abans du, una reparació de danys, físics, morals i psíquics.

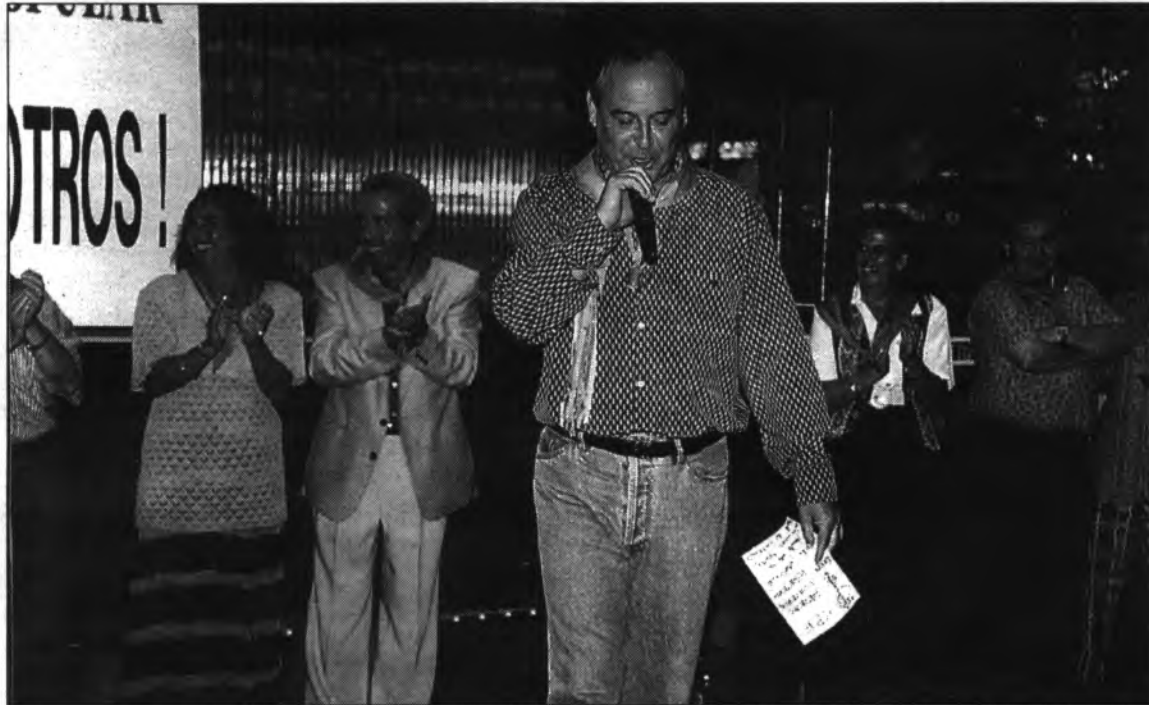
Fa uns anys, després de sis anys de duríssima i despietada lluita, amb el número 1 en quant a potencial humà (nombre de persones de les seves ordres) i econòmic (estava lligat a un grup bancari). Jo deia, amic Felipe, li vaig guanyar perquè va tirar la tavellola. Me va donar tot tipus de satisfaccions i va demanar excuses, que el perdonas.

Després de aquesta victòria sobre el déu dels diners, vaig quedar fora de combat. Un temps després, me vaig recobrar d'aquests sis anys. La seva assessoria jurídica, els seus amigots (abans també meus), i tota la seva colla de llops sanguinaris, m'havien desfet, m'havien desfet el cos i també l'anima.

Idò bé, comprendràs que no pugui tolerar, que ara, en la dignitat, recent retrobada o reconquistada, deixi que tu me toquis la cara, es collons i un ull, impunement. De res et serviria fe tombar el coll a un grandíssim «pes pesat» com jo, si a tu et permet sense replicar, a sa meva manera, donar-te complida resposta, al teu creuament de cables.

Tot lo del JUDICI, no és pel PUTA MECHERO, com diuen que dius. És per haver tocat sa meva cara i els meus collons, que els he tenc molt gelosos.

SEGONA: Al JUDICI, no tornis

Enfora a quedat els temps que a Santa Ponça (Calvià) en Joan Lluís Gamundí va ser es promotor i líder del partit "Partit de Participació Popular" Partit popular. En Joan Lluís a n'aquest segle no pertany a cap partit però es amic de mes d'un.

presentar testimonis que diguin mentides, ja que tu pots dir impunement en causa criminal, ses mentides que vulguis. Al ser l'imputat denunciad, no te creuran, però res te faran.

Ara be, les dependentes, el comptable, la teva dona (es cert que et vares divorciar per tenir un altre estany?) i el que sigui que vagi al judici i digui mentides, el fotre a la presó, per fals testimoni en causa criminal, (de manera reiterada) ja que

al judici previ, varen ser uns vulgars i distingits mentiders.

TERCERA: M'has de jurar o prometre ja que tu encara que dones almoines a n'en Toni, rector de sa nostra parròquia. No creus més que en sos putes diners. Donar diners a n'en Toni, es una bona inversió, ja que sempre convé tenir bo amb els capellans, ja que aquests encara tenen molta influencia. La veritat, no se perquè n'hi ha un 70% que són uns vagos, tan vagos que el diumenge en el temps de la homilia tornen llegir l'evangeli i es que avui en dia l'estimada església catòlica mallorquina ni va a veure els malalts, ni els pobres, ni sap a on són els que els necessiten... ¡ah! I tenen els sants collons de xerrar i demanar per a les classes socials amb menys sort, ¡QUINA BARRA!. Lo que el bisbe hauria de fer, és donar-los en primer lloc exemple amb la seva vida quotidiana, almenys que fessin mitja hora d'oració diària i que realitzessin tres visites diàries omplint fitxes de les famílies de la Parròquia.

Perquè creieu que per exemple el rector Miquel Orell, sempre te plenes les seves esglésies o parròquies?, per sort? per casualitat? No home! No!. Perquè es espiritual, humà i «davalla a l'arena a torear», ajuda, te imaginació, capacitat de perdó, esperança i sobre tot de caritat amb tothom i més amb els seus feligresos.

Perdona Felipe, no t'he preparat aquesta filípica, però està bé que siguis un bon contribuent econòmic de la nostra parròquia, no en mancaria d'altra, tenir fe, esperança i caritat. A lo millor així com en Miquel Orell, omple ses esglésies, tu ompliries els teus estanys d'objectes de regal, que el cap i a la fi, es l'únic que t'interessa.

Be, en tot això començava dient que m'has de prometre públicament que no tornaràs a pegar a ningú. Hi ha altres formes de discutir, el diàleg és una d'elles per arribar a un acord.

QUARTA: Vull un encenedor similar al que et vaig comprar i l'he d'escollir jo, i triar-lo de la teva tenda.

D'ara endavant, et donaré tentol, fins el dia del Judici, allà ens veu-

rem i esbrinarem si val o no la pena de tocar els collons o fotre un cop de puny a l'ull de la gent.

Supós que a la sala, abans del Judici no tindràs el mateix somriure que tenies quan esperàvem el judici previ, pensant, segurament, i mal aconsellat que seria un passeig triomfal amb «jutipiris» inclosos contra la meva persona. Vares veure que et va sortir el tir per la culata. Alerta !!! que en el judici no te rebenti el canó devora la cara, per no tenir humilitat ni autentica casta, ni tan sols sentit comú propi d'un empresari com tu, que de verdurrer, en pocs anys as arribat... enlloc. Felipe, en realitat encara has de començar a ser una persona educada i d'una certa cultura, una certa urbanitat i menys egoista.

Com no puc acomiadar-me amb una forta abraçada, no més te dic... DISFRUTA DEL ¡TENTOL! I ELES COSTES ENS TROBAREM.

Al JUDICI, pots contar que diré ¡ARA VA DE BO!. Ω

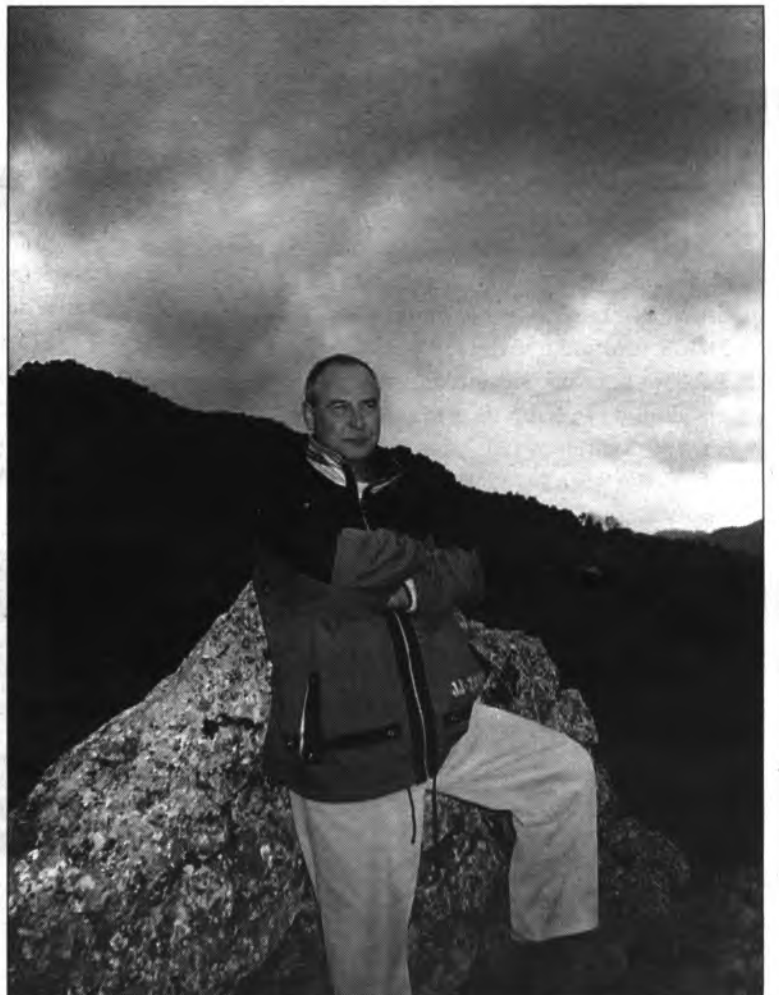
Joan Lluís Gamundí i Seguí
Ciudadà de Calvià

P.S.

Els que ajuden a els meus amics, són amics meus. Els qui ajuden als meus enemics, són enemics meus. En Felipe Domínguez, es enemic meu, fins que no es demostrí lo contrari o me demani perdó. Això només és un avis als navegants. Entesos?

En Joan Lluís fa temps que no perd el Nord a malgrat de les tempestes

En Gamundí diu: "Me agrada veure la vida i els seus problemes, en perspectiva la més alta possible. Així apart de oxigenar-me,estic més a prop del Déu vertader i molt enfora del déu dels diners amb peus de fang."

El president de les Illes Balears

Sr. Miquel López Crespi
C/ Antoni Marqués Marqués, 20, 4t, 1a D
07003 PALMA

Estimat Miquel,

T'escric aquestes breus línies per agrair-te tant els teus articles de suport a la política de normalització lingüística que du a terme el Govern, com el *Llibre de pregàries*, que confii poder llegir en profunditat ben prest.

De moment, només he tengut temps de llegir-ne per damunt una sèrie de poemes que m'han agradat molt, perquè en ells parles d'un tema que sempre m'ha afectat molt, el del paradís perdut de la infantesa, és a dir, del passat i de l'oblit.

Per cert, m'agradaria saber a quin llibre i a quin poema de Miquel Martí i Pol pertany el vers que cites en donar entrada al teu poema "Paorós reialment de llum pàl·lida..."; em referesc al que diu "El progrés, diuen, és irreversible".

Quant al que em demanes, l'adjunt, imprès, el discurs. Tot i això, també pots treure qualsevol discurs meu de la pàgina web del Govern (www.caib.es).

Et reiter el meu agraiement i et desitj que continuis tant amb la teva prolífica tasca de creador, com d'intel·lectual compromès amb el teu temps i amb el teu país.

Rep la meua salutació més cordial.

Francesc Antich i Oliver

Palma, 6 de novembre de 2001

Francesc Antich Oliver

Avanç-Informe SM.

Quan el 1939 les tropes colpistes guanyaren la guerra, amb la consegüent pèrdua de les llibertats del nostre poble, els arxius de la Generalitat republicana van ser confiscats i portats a Salamanca. Després de la mort del dictador es produí el retorn de la democràcia, però no el retorn dels nostres arxius.

L'any 2002 Salamanca esdevindrà ciutat europea de la cultura. D'entre els diversos actes que s'han organitzat per celebrar aquest fet, en destaca un d'especial interès pels catalans: l'exposició dels nostres arxius confiscats per les tropes feixistes.

Aquest fet sols té un nom: escarni.

Així és. No tan sols no ens tornen el que és nostre, sinó que, a més, exposen els arxius fent befa de totes les persones que van donar la seva vida per la llibertat i per Catalunya. Ω

CARTA AL DIRECTOR

«Montse Murugarren» <mmm@bezeroak.euskal-tel.es>

«L'Estel Mateu Marió» <focifum@teleline.es>

Escarni a Salamanca

En un diari de Madrid he vist que l'octubre del 2002 pensen exposar els nostres documents robats el 1939 durant l'any en què Salamanca serà "Capital Europea de la Cultura". Curiosa manera d'entendre la

cultura, exposar papers robats per un exèrcit feixista... Si els catalans i el seu Govern no reaccionem davant d'aquest greu insult, no haurem de dir allò del "Finis Cataloniae" de Feliu de la Penya? Per altra banda és un afront que a Europa hauria de remoure la més somorta de les empaties periodístiques. Què hem fet els catalans per ser tan absolutament incompresos i desatesos en la nostra lluita contra el feixisme i favor de la dignitat i la democràcia plenes? Ω

Juli Serra i Mir
Carretera de Girona 33
Sant Feliu de Guíxols

M E N O R C A

PSM: anem per feina

Tomeu Febrer

La primera tasca ja és conculsa. Han finalitzat tots els actes, els afers, les discussions, etc. que comporta una ASSEMBLEA ESTATUTÀRIA del PSM. A partir d'ara, de dissabte passat, hem de posar fil a l'agulla i començar a cosir.

Aquesta és la tasca que d'ara en endavant ens espera a tots i totes les persones que formam el PSM. És una feina gens fàcil, però és evident que comptant amb tothom, amb totes i tots els militants, simpatitzants i votants, el PSM se'n sortirà més que bé de la tasca que ens hem marcat a l'Assemblea de dia 10 de novembre de 2001.

S'ha d'agrair i he d'agrair molt sincerament la feina feta a tot l'equip que fins a hores d'ara han encapçalat els òrgans de direcció del partit, amb en Bosco Gomila al seu davant, a les persones que presentaren propostes a les pònencies, a les que en presentaren de diferents de les que l'Assemblea assolí, a na Maria Juan que ha estat una alternativa molt important i amb una disponibilitat total envers el partit,

i, en fi, a tots i totes els participants a l'Assemblea

Sens dubte, la feina que ens espera és engrescadora. Ho és perquè tenim una perspectiva que atorga confiança en el PSM i en el seu arrelament, però ho és també perquè la nostra feina es fonamenta en la nostra realitat menorquina com a partit progressista, d'esquerres, nacionalista i ecologista. Aquest arrelament ens ha de permetre, tal com es demanà a l'Assemblea, teoritzar i elaborar proposta des de Menorca i per a Menorca. No pot ser d'altra manera. Sense lligam amb la societat civil, sovint reclosa (molt sovint també amb prou motius) del comportament dels partits polítics, de cap de les maneres seria possible de ser un partit menorquí i menorquinista, coses ben diferents, però ambdues necessàries al meu entendre per poder tenir un projecte de país, la qual cosa significa tenir un projecte per a Menorca, partint de les persones que, al cap i a la fi, som les que formam aqueix país.

La redefinició de l'espai nacionalista que ens hem proposat implicarà obrir debats, amb

la participació dels militants i simpatitzants, però sols tindrà sentit si ho feim partint de la nostra realitat. Hem de saber crear consciència de Menorca, de país, d'identitat pròpia i nacional. Aquesta és la nostra tasca, la tasca que ens espera i que no podem ni volem realitzar decantats i allunyats de la societat civil, perquè sense ella, res no té cap sentit, ni tan sols té sentit el partit en si mateix, ja que perdre la percepció de la realitat ens abocaria al fracàs més absolut, a negar les bases de la pròpia existència com a força política.

Aquest sentit i arrelament en la societat menorquina és el que ens ha de fer treballar per enfortir el partit, per defensar el nostre projecte per a Menorca, però, a la vegada, per cercar punts de coincidència amb altres forces polítiques progressistes per tal d'afermar tot el que els pactes de govern, amb els entrebancs que puguin sorgir, han reportat per a Menorca, i ensems per a les Illes Balears, en el benentès que el plat de la balança del positiu pesa molt més que la del negatiu, i açò sol ja ens ha d'animar a continuar amb la feina començada. Ω

Burundi te un govern d'unitat nacional

El 28-08-2000 el signà solemnement un Acord de Pau entre les 19 parts burundeses implicades en el conflicte i el govern dictatorial. L'artífex principal de l'Acord fou Nelson Mandela. Dijous passat, dia 1 de novembre, després de 15 mesos de reunions sobre tot a Arusha i a Sudàfrica, Nelson Mandela aconseguí un nou acord per constituir el govern que dirigirà la primera fase de 18 mesos de transició cap al retorn a l'estat de dret.

L'acord ha estat complicat i les diferents parts han hagut de fer moltes concessions per arribar a un govern d'unitat nacional on totes les parts estassin representades. Per al demòcrates ha estat dur haver d'acceptar el dictador com a cap d'estat durant els primers 18 mesos, mentre el Vice-president és un demòcrata de les files del partit que guanyà les eleccions l'any 1993, Domitien Ndayizeye. Aquest serà, segons l'acord, el President de Burundi durant la segona fase de transició que també durarà 18 mesos fins al moment de les eleccions democràtiques. El que fins ara ha estat el dictador, Pierre Buyoya, i avui és el President imposat a les nego-

ciacions de pau, s'ha compromès solemnement a abandonar definitivament el poder al cap d'aquesta primera fase de transició.

Les ONG mallorquines "Veïns Sense Fronteres" (VSF) i "Col·lectiu d'Educació per la Pau i de Prevenció Activa de Conflictes" (CEPAC) hem experimentat aquests dies una certa satisfacció, veient que bons amics amb els quals hem fet camí durant aquests darrers anys han estat cridats a ocupar una cartera ministerial en el nou govern. Ens referim a Albert Mbonerane que ha visitat Mallorca en dues ocasions i s'ha entrevistat amb les màximes autoritats de les Illes: ha estat nomenat Ministre de Comunicació i

Portaveu del Govern. Era el Secretari Executiu de la "Xarxa Internacional per la Pau i els Drets Humans a Burundi" (RIB), que fou creada a Mallorca i de la qual formen part VSF i CEPAC. També ha estat nomenat Ministre de Medi Ambient i Turisme Gaetan Nikobamyé, President del Grup G7 format pels demòcrates i els grups armats que lluiten per al retorn a l'estat de Dret. Presidí la reunió dels

demòcrates burundesos a Mallorca, convocada per VSF i CEPAC el mes de gener d'aquest any. Altres amics burundesos amb els quals han col·laborat les nostres ONG són Dwima Bakana, que ha estat nomenat Ministre de Justícia, i el mateix Vice-president, Domitien Ndayizeye.

Una delegació de VSF prepara per al mes de desembre una visita de feina a Burundi per prendre contacte amb el nou govern, supervisar els microprojectes que VSF hi té en marxa i impartir uns cursos sobre drets humans, comunicació no violenta i cooperació al desenvolupament.

El conflicte de Burundi, que hem dit sempre que a més de polític és regional, no està encara resolt, però amb aquest acord ha brillat un nou raig d'esperança. Esperam que ben aviat el nou govern reprengui les negociacions directes amb els dos principals grups armats, el FDD i el FNL. El primer ja ha dit que està disposat a negociar l'alt el foc i felicita Nelson Mandela per l'acord obtingut. Ω

Per "Veïns Sense Fronteres" i CEPAC Jaume Obrador

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

PERSONALS

Som na Tànja i na Verònica, dues al·lotes molt sensuales. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agrada. Tànja

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capitxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llorens. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blancus espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Contradiccions

PERE FELIP I BUADES

Aquests dies s'ha disparat l'alarma a augmentar l'atur, resultant que hem aconseguit la xifra més negativa dels últims quatre anys a la nostra comunitat, en quant al nombre d'aturats es refereix. La contradicció resideix en que, al llarg d'enguany, tots els mitjans de comunicació, tots els polítics i tots els tècnics al seu servei ens han bombardejat massivament de la ineludible necessitat de promoure l'arribada d'immigrants a les illes, ja que "aquest és un lloc necessitat de treballadors pel dèficit de mà d'obra que patim".

Els missatges que hem rebut els ciutadans, relatius a la superabundància de llocs de feina a les illes i de la extrema necessitat de cobrir-los amb immigrants, han estat, fins "ahir" mateix, jo diria que aclaparadora, per part de polítics, tècnics, sindicalistes, mitjans de comunicació, etc. I, que significa això? Idò això, que altra vegada els polítics, els tècnics, els "especialistes" en aquest cas els "sindicalistes", els mitjans de comunicació, etc., se posen, i ens posen en profundes contradiccions que, com a mínim, ens revelen la poca intel·ligència que tenen aquests que ocupen llocs de feina dins les àrees de decisió en diferents àmbits que haurien de ser independents en quant als seus anàlisis de situació i que, no obstant això, de manera mimètica donen veus i repeteixen tots lo mateix, copiant-se de manera grollera, fins el punt de no poder saber, a aquestes altures, qui o quins són els primers que llancen la primera pedra de "desinformació" de la societat. Perquè, a continuació de la primera, cauran les altres estrepitosament, fent impossible el poder discernir qui o quins han intoxicat amb fins malèvols i qui o quins són els beneïts útils que empenyen i fan moure la roda. La roda de l'estúpidesa, la desinformació mitjançant la informació generalitzada en els mitjans. La roda que, manejada hàbilment per persones sense entranyes, condueix a la nostra societat cap a una involució que, en lo referent als valors personals de l'ésser humà, ens acosta, cada vegada més, a l'obscurantisme d'una nova Edat Mitjana, deixant enrera l'esperança que representà un renéixement que, segons sembla, ha mort als peus d'un materialisme fred, sense ideologia i molt ben manejat pels qui mouen els actuals interessos del capitalisme, amb la inapreciable ajuda de les titelles que posseeixen en el món i que compleixen a la perfecció el treball que els han encomanat. **Aznar és un dels millors.**

Però, be, aquí, a Mallorca, també en tenim molts i bons d'aquesta classe de titelles que saben desenvolupar el seu treball a la perfecció, el treball de llançar missatges i proclames d'intencions que sempre solen ser contradictoris. O sia, és allò de dir el contrari d'allò que pensen fer. O lo que és el mateix, dir "si" a allò que llavors serà "no". O "no a allò que llavors serà si". El més collonut és que, a vegades, fins i tot ja mateix m'ho crec. Serà perquè, en el fons, som humà, un "pobre pecador", com tots.

El fet és que, fa uns mesos, des de l' cúpula del Govern del Pacte de Progrés, a requeriment de l'Obra Cultural Balear, sens prometé un Pla se xoc per tal d'ajudar a la normalització lingüística de la llengua catalana en el seu ús social. Idò be, ja han passat uns quants mesos i en aquest tems, he constatat personalment i per mitjà d'amics i col·laboradors, que en els programes de ràdio o en les televisions locals, on intervenen als càrrecs de les diferents conselleries del Govern Balear, l'idioma utilitzat quasi sempre, és el castellà, renunciant, ja d'entrada, en moltes ocasions, a utilitzar el català, aquests "dignes" representants del Govern balear o dels partits que el sustenten, amb la peregrina excusa que de fer-ho, potser "algú" no els entendria.

Prec al senyor Melià, director General de Normalització Lingüística, al Senyor Antich, molt honorable president del Govern Balear, prenguin bona nota de la contradicció que resulta de voler fer un Pla de Xoc de Normalització Lingüística, a la vegada que representants d'aquest mateix govern, siguin els qui menys ajuden al seu possible èxit: **Pere Felip i Buades**

Nota de la redacció: No saben en quina llengua parlen els consellers i alts càrrecs del Govern balear a les ràdios i TV locals perquè habitualment no les escoltam. El que sí sabem és que en el Parlament Balear, tots els partits que governen parlen català, mentre el PP a la oposició, te el portaveu foraster i parla castellà. Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom

DNI

Cognoms

Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA
Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

endesa i tu

**D'ara
endavant.**

E
endesa

EL TROT ES COSA NOSTRA

Gran victòria de n'Esther Sáez a Manacor

Miquel Alemany i Bal.le

Era un dissabte de la tardor, es celebrava al hipòdrom de la carretera d'Artà una reunió on la Direcció General d'Esports del Govern Balear lliurava trofeus al guanyadors de corregudes reservades pels aprenents i les dames. Aquestes dues corregudes foren les proves més importants de la reunió del 27 d'octubre de 2001.

A la vuitena carrera del programa, dotze participants hi prengueren part per aconseguir el cobejat trofeu que es lliurava al final de la cursa. Tots disposaven de llicència d'aprenent. La victòria fou pel cavall de «Can Candil»: «Detroit Hannover», que va ser conduït per Joan Antoni Hernández. Aquest equí era el favorit pel públic apostant per aconseguir la victòria. Va tenir seriosos problemes per arribar primer. «Didac» va estar a punt de prendre-li la primera posició. Al final guanyà, el qui havia de guanyar, «Detroit Hannover», amb la col·laboració de Joan Antoni Hernández.

La correguda reservada per a dames tingué el mateix nombre de participants. Es disputà a continuació, una vegada acabada la competició dels aprenents. Els pronòstics es decantaven cap «Felix des Voiron», cavall que menava la jove aprenenta d'Artà, Vicki Ginard. La gent preferia com cavall per entrar en primera posició a «Desir du Roc Rouge», que a les riendes de na Xesca Andreu, també tenia possibilitats de guanyar.

El cavall menat per Francesca Andreu, de malnom «Sa Moreta», prengué de sortida el cap de la cursa,

però l'equí de la quadra «Garau Fullana» «Bussybon», menat per la jove mallorquina, Esther Sáez es situà en primera posició, prengué avantatge damunt els altres i arribà en primera posició de manera còmoda, sense tenir cap problema i una gran avantatge damunt els altres participants.

N'Esther i el cavall que menava

tre que les apostes de guanyador i la travessa es pagaren prou bé: 1140 pessetes pel guanyador i 4.600 pessetes per la travessa. La directora general d'esports del Govern Balear: Joana Maria Petrus i Bey lliurà els trofeus als guanyadors de les corregudes que patrocinava.

La verdadera protagonista i heroïna del dia fou la menadora mallor-

Esther Saenz menant en «Bussybon»

va establiren el rècord de la reunió aturant el cronòmetre en un temps de 1'17''8. El cavall favorit: «Felix des Voiron», arribà segon amb una velocitat de 1'18''3.

«Bussybon» havia aconseguit una bona victòria que motivà que l'aposta de trio quedàs deserta, men-

quina: Esther Sáez Madrona. En acabar la correguda, molta gent s'hi acostà per donar-li l'enhonorabona pel triomf aconseguit. Fins i tot menadors que han competit amb ella a altres corregudes. La seva victòria fou molt comentada per tothom.

N'Esther és una jove menadora

de 31 anys. Va néixer a Ciutat de Mallorca, però resideix a Cala Millor. Començà a menar cavalls als 15 anys, concretament l'any 1985. En aquest moment disposa de llicència d'amateur, els cavalls trotadors son el seu «hobby» i sempre que pot dedicar el seu temps lliure a entrenar los i tenir-ne cura, ja que son la seva passió. Ha tingut cavalls en propietat que ella mateixa ha preparat i en algunes ocasions ha fet algun primer.

El primer de tots fou «Maltemp VX», després vingueren «Eclair de Fourches» i «Hyon Seguinel». Ara en aquest moment, en té en propietat una poltra filla de «Ultra God» i «Palomita Hannover», anomenada «Finta God». N'Esther la prepara i espera participar a corregudes impor-

importants com l'aconseguida el 5 de setembre de 1998 a Manacor, conduint el cavall «Arrow SK», aquell dia rebé com a premi una copa lliurada per la Conselleria de la Presidència, Departament de la Dona.

El mes de febrer de l'any 2000, va aconseguir una victòria amb el cavall de Lluçmajor: «Vándalo», també a Manacor. Enguany va fer primer al Criterium dels Amateurs amb un cavall de la paissa «Garau Fullana a Son Pardo».

N'Esther ha tingut la grata experiència de competir a l'estranger.

El passat mes de gener pogué disputar una correguda l'hipòdrom de Genselkirchen, a Alemanya. No va aconseguir cap resultat positiu. Però va quedar molt satisfeta i pogué treure els seus fruits per a futures experiències que poden ser molt beneficioses pel seu curriculum esportiu.

N'Esther ha menat cavalls de diferents propietaris. Tots han quedat ben satisfets de la manera molt peculiar que té menant equins i de la tendresa i estimació que els dona, apart dels resultats positius que els ha pogut donar. Això fa que sigui estimada per tothom.

Ara treballa amb la paissa dels germans Garau Fullana, on el preparador Antoni Garau li cedeix els seus animals perquè pugui conduir-los cap a la victòria com va fer el passat 27 d'octubre.

De cara al futur, n'Esther voldria aconseguir el triomf a alguna prova clàssica com el Gran Premi Nacional o el Criador. Seria la primera noia que ho aconsegueixi. Això seria molt positiu pel trot.

Si en un futur es produeix un esdeveniment com aquest, n'Esther esdevindrà una digna successora del gran mestre de Roma i primer campió hípic de la nostra història: l'auriga Diocles de Lusitània.

N'Esther té talent ara falta que li vengui la sort. Esperem que sigui aviat. Ω

tants com el Gran Premi Nacional o el Premi del Criador, i per suposat guanyar aquestes corregudes tant importants al nostre trot.

A més d'aquesta darrera prova que guanyà el darrer dissabte d'octubre de 2001, la nostra amiga Esther ha guanyat altres corregudes

LLEVANT JA ÉS PARC NATURAL

La declaració del Parc de Llevant marca un abans i un després en la protecció d'espais naturals a les Illes Balears

El GOB felicita el Govern per aquesta important passa en la protecció del nostre patrimoni natural

Els ciutadans de les Illes estam d'enhonorabona amb la declaració avui del més gran espai natural protegit de les nostra Comunitat. Amb aquest nou parc natural marítim i terrestre, la superfície protegida de les Illes Balears gairebé se duplica (i si només tenim en compte Mallorca, se multiplica aproximadament per 7 !!!). Recordem que fins ahir els ciutadans de les Illes Balears érem, en tot l'Estat, els que comptàvem amb manco superfície protegida per habitant. Encara no en som capdavanters, ni de molt, però l'avanç ha estat considerable.

Per això el GOB felicita el Govern, que amb aquesta declaració deixa clar que ha entès la

necessitat d'imprimir un nou ritme en la protecció dels nostres valors naturals. Recordem que aquest és el tercer espai natural protegit que se declara aquesta legislatura, després del Monument Natural de Ses Ufanes i de la Reserva Natural de s'Albufereta. Després de 6 anys sense que s'incrementàs ni un sol metre quadrat la superfície protegida a les Balears, el progrés experimentat en pocs mesos ha estat espectacular.

Igualment volem felicitar els ajuntaments d'Artà, Capdepera i Son Servera, que han estat a l'altura de les circumstàncies i han sabut veure que el millor futur per a la conservació de les seves àrees

naturals passa per la declaració del Parc.

Avui ha nascut el Parc; ara tot està per fer

Encara que la gestació d'aquest Parc hagi estat difícil, i fins i tot conflictiva en determinats moments, cal tenir clar que la feina de debò comença ara. En pocs mesos s'hauran de constituir els òrgans administratius i participatius del parc (autoritat del Parc i junta rectora), s'haurà de redactar i aprovar el pla d'actuacions per a l'any 2002, s'haurà de començar a elaborar el Pla Rector d'Ús i Gestió (PRUG) per als propers 4 anys, s'haurà de dotar al Parc amb el per-

sonal, materials i infraestructures necessàries per que comenci a funcionar, ...

L'autèntic repte comença avui: ara que tenim el Parc sobre el paper, l'hem de convertir en una realitat.

La propera fita a Mallorca, el Parc de la Serra de Tramuntana

Amés de la declaració del Parc Natural de Cala d'Hort a Eivissa, en aquests moments en tramitació, i de la protecció de les Salines d'Eivissa i Formentera mitjançant una llei pròpia, la gran fita quant a protecció d'espais naturals durant aquesta legislatura serà la declaració del Parc Natural de la Serra

de Tramuntana.

La passa donada a Llevant, amb la creació d'un nou model de parc extens i amb molta activitat econòmica, sense dubte ha obert camí cap a la protecció del més important espai natural de les Illes Balears. Des del GOB animam al Govern a que des d'avui mateix dediqui els esforços necessaris per declarar el Parc de la Serra de Tramuntana durant aquesta legislatura, tema que, recordem, és un compromís del Pacte. Ω

Aquesta i altres informacions sobre el medi ambient a les Balears les trobaràs a: <http://www.gobmallorca.com>

MALLORCA: HISTÒRIA DEL SEGLE XX

Les plataformes per l'Autogovern

Aquesta setmana es va constituir a Ciutat una nova Plataforma cívica per a l'Autogovern. És prou evident que tots els mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs que estimam la nostra terra i que volem més quotes d'autogovern fem nostres les reivindicacions del manifest fundacional llegit en el saló d'actes de l'ONCE. «L'autogovern és el nostre dret» és una consigna molt adequada a les circumstàncies actuals. Els promotors de tan lloable iniciativa han estat CC.OO., la Confederació d'Associacions de Veïns, PSM, Els Verds, Esquerra Unida, GOB, PIME, PSOE, UGT, UM, STEI i Unió de Pagesos (entre moltes altres organitzacions que s'hi han afegit). El que voldríem és que la iniciativa no s'aturàs com la de fa vint anys o que no fos traïda, com

la que s'organitzà ara farà prop de cinc lustres en el local de l'OCB de Ciutat.

Potser seria útil per a les noves generacions de ciutadans i ciutadanes de les Illes, per a tots aquells que no visqueren els esdeveniments de la transició, fer una mica d'història de com anaren les primeres provatures de marxar en el camí del nostre redreçament nacional i social.

La més gran manifestació que ha tengut lloc a Mallorca en defensa de l'Estatut i de l'Autogovern va ser la del 29 d'octubre de 1977.

Però fem una mica d'història. A finals del 77, com a cloenda de les activitats del Congrés de Cultura Catalana, hi havia hagut la gran manifestació de la Diada per l'Autonomia. La major manifestació de la història de Mallorca, encara no superada en tots aquests darrers anys! Més de quaranta mil persones molt il·lusionades, amb esperança d'anar avançant vers l'autogovern, ens hi arrellegàrem a sentir el parlament unitari que va llegir Josep M. Llopart. Ningú no imaginava aleshores que quatre aprofitats s'apoderassin dels esforços populars per a viure a costa del contribuent. Antoni Serra sovint es queixa del poc suport donat pels partits a la tasca del Congrés. I té tota la raó del món. Però en el que fa referència a la Diada per l'Autonomia, no compartesc la seva valoració. Almenys pel que toca a l'OEC. Les activitats normals de partit quedaren paralizades i ens dedicàrem en cos i ànima a la pro-

paganda de la Diada.

Era una feina (ja n'estàvem acostumats!) estar el vespre sencer aferrant pòsters. No en vaig veure mai cap dels futurs dirigents dels organismes autonòmics aferrant cartells per les nits. Devien ser als

tra la dreta... ca barret!

I l'èxit d'aquella gran manifestació del 29-X-1977 no hagués estat possible sense la col·laboració i estreta unió de treballadors de totes les nacions de l'Estat i el poble mallorquí que, des de barriades i pobles,

pegant una frenada en sec, aturà el vehicle ben arran. Sense pensar-ho gaire, cridant fort per a atemorir-los, sortírem al mateix temps del cotxe. En el silenci de la nit, mentre tothom dormia, se sentí, ben fort: «No toqueu els cartells!». I, sense dubtes, decidits, ens hi apropàrem amenaçadors.

Aquells membres de l'extrema dreta no s'ho pensaren gens ni mica. Partiren escapats.

Però tot aquest esperit unitari, les grans il·lusions populars de l'any 1977, varen ser capolades ben aviat pels partits dits «majoritaris». Un any més tard, la manifestació per l'Autonomia i l'Autogovern només va ser impulsada pel nostre partit (el PSM). PSOE, PCE i el mateix PTE, feren anques enrere.

A la nit, a la plaça major, hi hagué més de mil persones. Un èxit, si tenim en compte el

boicot de la premsa i dels partits d'«esquerra». Era tot el que quedava de la gran manifestació del 29 d'octubre de 1977. Hom a vegades no entenia el que succeïa. Un any abans, tothom s'apuntava a la moguda nacionalista. Ara -just havien passat dotze mesos!- ningú no en volia saber res i ens deixaven tots sols. Es feia evident que, per a molts dels èfimers personatges dels fantasmals organismes unitaris, només hi comptava figurar, sortir en els diaris, aconseguir, mitjançant l'ajut de la premsa, allò que mai no havien obtingut en el contacte directe amb el poble. La història s'anava bastint així, amb mentides i manipulacions constants. Ω

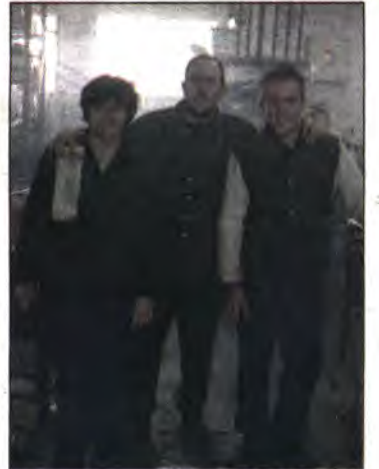
seus negocis, com de costum, mentre la gent anònima, al carrer, els feia la feina. Que n'hem fets de coses, des dels anys seixanta fins a finals dels setanta, per tota aquesta colla d'oportunistes i vidors de la política que s'han aprofitat com a sangoneres de la lluita popular!

No es tractava tan sols de fixar pòsters a les parets. Els feixistes sortien a desaferra-los. Per tant, muntàrem piquets de defensa. Piquets, majoritàriament formats per militants d'OEC, MCI, PTE, PSM, PCE i molts obrers de diversos sindicats. Hi hagué molts de forasters a l'avantguarda de la lluita per l'autonomia. S'hauria d'haver vist els murcians, madrilenys o sevillans armats amb barres de ferro per a defensar els cartells que convocaven a la manifestació de dia 29 d'octubre! La qüestió -la defensa de l'autonomia- era seriosa i no volíem consentir que quatre reaccionaris ens fessin malbé la feina. Grups de joves de «Fuerza Nueva» feien desastres amb els cartells de l'Autonomia. En les nits anteriors a la manifestació no hi eren enmig del carrer aferrant els pòsters, defensant els cartells, tota la sèrie de personatges que després es farien famosos damunt l'esforç d'aquests anònims militants. Ni Jeroni Albertí, ni Fèlix Pons, ni Emili Alonso, ni Paulí Buchens s'embutraren les mans aquells dies. Fotografies en els diaris? Totes les que vulgueu! Però comparèixer a les reunions, fer feina enmig del poble o sortir al carrer a lluitar con-

Manifestació per l'autonomia, a Palma, el 29 d'octubre de 1977.

ALARÓ

Fa 4 anys que en Miquel Perelló va obrir la Ferreria Perelló a Alaró. Fa barres. Tel. 971 518 047

Fa 8 mesos que na Claudia i en Benji regenten el cafè Es Racó a Alaró. Despatxen els plats combinats i les tapes. Tel. 971 510 991

Fa 13 anys que en Joan Pol és el president de la Associació de Persones Majors d'Alaró. Abans fou el secretari durant tres anys. Són 520 associats i paguen 1.200 ptes anuals de quota. Fan moltes activitats subvencionats pel Consell de Mallorca. Tel. 971 510 234

BINISSALEM

En Gabriel Perelló és el gendre de l'amo del Forn Nou de Binissalem. Està davant l'Ajuntament. Tel. 971 511 009

Fa mig any que na Margalida Capó i la seva germana Joana Maria han obert l'Estudi Fotogràfic Capó a la Plaça de l'Església de Binissalem. Tel. 971 886 052

Fa 15 anys que n'Antoni Ramis regenta l'empresa de material contra incendis Prefoc al carrer de Santiago Rusinyol d'Inca. Tel. 971 880 222

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE

Antoni Mir i l'Obra Cultural Balear (OCB): records dels anys de lluita antifeixista

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'Obra Cultural Balear farà enguany els trenta-nou anys d'existència, de lluita aferrissada en defensa de la nostra cultura. Llegir el magnífic opuscle que ha editat l'OCB tot recordant aquestes quatre dècades dedicades a la promoció de la cultura pròpia de les Illes Balears m'ha fet recordar el paper destacadíssim que féu aquell nucli inicial de començaments dels seixanta: Rafel Ginard, Bernat Vidal i Thomàs, Josep Maria Llompart de la Peña, Francesc de Borja Moll, Joan Pons, Pau Alcover, Miquel Forteza, Miquel Marquès, Miquel Arbona, Ignasi Rotger i Villalonga... L'Obra Cultural Balear és continuadora històrica de la tasca de l'Associació per la Cultura de Mallorca (1923-1936), la qual, presidida entre d'altres per Emili Darder, impulsà la revista La Nostra Terra i contribuï a convocar l'assemblea d'entitats que l'any 1931 redactà i aprovà el primer Avantprojecte d'Estatut d'Autonomia de Mallorca, Eivissa i Formentera. Actualment, l'OCB, sota la presidència del nostre bon amic i valent company de lluites clandestines per la llibertat del nostre poble Antoni Mir Fullana, continua, amb més força que mai, la tasca iniciada en el decenni dels anys seixanta de recuperació de la llengua catalana, coordinant un potent bloc civil de forces que lluiten pel nostre autogovern.

Antoni Mir és llicenciat en filologia hispànica (1984) i en filologia catalana (1987) per la Universitat de les Illes Balears. Entre 1974 i 1982 milità en l'OEC i en el MCI. Soci de l'Obra Cultural Balear, n'ha estat director executiu (1986-90) i secretari (1990-91); d'ençà de 1992 n'és president. Fou secretari executiu (1986) del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana a les Illes Balears; membre (1988-95) del Consell Rector de la Universitat Catalana d'Estiu i directiu de l'Associació Voltor (organització que s'encarregà de fer arribar a les Illes les cadenes de ràdio i televisió de Catalunya Principat i País Valencià) també és responsable de la revista de l'OCB El Mirall.

Amb l'actual president de l'OCB hem viscut potser els anys

1977: En aquesta antiga fotografia podem veure alguns històrics de la lluita pel nostre deslliurament nacional o social. Antoni Mir és el segon de l'esquerra (dret); Mateu Morro, el secretari general del PSM és el primer per la dreta (dret); Miquel López Crespí és el segon per la dreta (ajupit).

més intensos de la nostra vida: aquella lluminositat que donava estar a l'avantguarda de la lluita per la llibertat, pel català, per un món més just i solidari. Record ara mateix aquelles reunions i combatives assemblees a l'Escola de Magisteri, a la Facultat de Filosofia i Lletres, les nits de pintades i repartides de fulls clandestins pel centre i barrriades extraradials de Ciutat amb tants i tants companys i companyes, avui excel·lents professionals en les més diverses activitats. En aquella època l'OCB ja donava aixopluc a les forces de resistència antifranquista. Qui no recorda el paper destacat de Llompart de la Peña i de Climent Garau en tants moments històrics?

Els anys de lluita al costat de l'actual president de l'OCB, l'amic de combat antifeixista i per la llengua i cultura catalanes Antoni Mir

L'entitat, com molt bé explica la *Gran Enciclopèdia de Mallorca*, va ser «creada a Palma el desembre de 1962 per iniciativa de Francesc de Borja Moll, amb l'objectiu de fomentar la llengua i la

cultura autòctona de les Illes Balears. En foren fundadors Josep Capó Juan, Guillem Colom, Miquel Forteza, Miquel Fullana Llompart, Miquel Marquès i Bernat Vidal Tomàs, entre d'altres. Durant el decenni dels seixanta, es dedicà principalment a l'organització de cursos de llengua i literatura catalanes i de cursos per al professorat de català. Durant els anys setanta, conegué un període d'extensió i arrelament. Creà les primeres delegacions als pobles i augmentà el nombre de socis. El 1971, es constituí com a associació. Es relacionà amb les forces d'oposició al franquisme i impulsà la lluita per la consecució de l'autonomia». L'interessant opuscle *Quatre dècades d'història* que ara mateix acaba d'editar l'OCB aprofundeix en els fets més destacats protagonitzats per l'entitat en aquests trenta-vuit anys d'existència combativa.

Però parlàvem dels anys de lluita al costat de l'actual president de l'OCB, l'amic de combat antifeixista i per la llengua i cultura catalanes Antoni Mir. D'aquesta estreta relació, de l'amistat que m'uneix a n'Antoni des de fa més d'un

quart de segle (com passa el temps!) n'he parlat sovint en els meus llibres de memòries i d'assaig. En el llibre *L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970*, editat per Leonard Muntaner Editor en la seva col·lecció «El Tall», n'he parlat en moltes capítols; i més recentment, en l'assaig *Cultura i antifranquisme* que ha editat Edicions de 1984 a Barcelona, n'he tornat a donar notícia en els capítols «La influència de Trotski i Andreu Nin en els comunistes de les Illes, I, II i III». També hi haurà molta més informació sobre l'OEC, el MCI, el paper de les JEC (Joventuts d'Esquerra Comunista) que dirigia en temps de la transició l'amic Antoni Mir, en un nou assaig publicat per Edicions El Jonc. Es tracta de *No era això: memòria política de la transició*.

Però finalment, la transició (els famosos pactes amb els franquistes reciclats) no anà com molts havíem pensat -i lluitat!- en direcció a l'autodeterminació del nostre poble, la república i el socialisme. Però no per això afluirien n'Antoni Mir ni cap d'aquella munió de companys de finals dels setanta i prin-

cipis dels vuitanta. Ni molt manco! N'Antoni va ser un d'aquests personatges insubstituïbles dels vuitanta. Quan alguns dels dirigents de l'esquerra oficial ja s'havien instal·lat en la comoditat covarda dels despatxos institucionals, n'Antoni Mir continuava en primera línia encapçalant tot tipus de manifestació ecologista, nacionalista o antifeixista, protestant contra les actuacions d'unes forces repressives que, fins i tot en democràcia!, encara es mantenien massa lligades al tenebrós passat dictatorial. Detingut en nombroses ocasions, el record, valent, un primer de febrer de 1980, en els jutjats de Palma, on munió d'amics l'acompanyàrem per fer-li costat en moments tan delicats.

Hem compartit amb Antoni Mir idees, accions conjuntes, debats polítics interminables, congressos del partit, viatges, sortides a pintar de nit, aferrades de cartells, reparticions de fulls clandestins, detencions, actes solidaris, mitings, participacions electorals...

N'Antoni Mir havia protestat de forma vehement per la mort de la jove Gladys del Estal a Tudela (Navarra) a conseqüència d'uns trets procedents de les Forces d'Ordre Públic (FOP) d'aleshores. El fiscal li demanava un any de presó i multa de quinze mil pessetes. Cal dir que mai no el vaig veure atemorit i en tot moment defensà els drets dels ciutadans a la lliure expressió i a la protesta davant la injustícia.

A l'endemà el diari *Última Hora* de Ciutat (2-II-1980) publicava en primera plana uns grans titulars que deien: «Acusado de calumnias a la Guardia Civil el fiscal pidió ayer una pena de arresto mayor para Antoni Mir». El reportatge, il·lustrat amb dues fotografies d'Antoni Mir en la sala del judici, era signat per Joan Mulet i Josep Rosselló i començava d'aquesta manera: «Una pena de arresto mayor y multa de quince mil pesetas, es la condena que el Ministerio Fiscal ha solicitado para Antoni Mir, dirigente del MCI, en el

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

EP!!!

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

transcurso del juicio que se celebró ayer por la mañana.

'Casi a las once y media, con unos veinte minutos de retraso sobre la hora prevista, se inició ayer el juicio contra el secretario político del Movimiento Comunista de las Illes (MCI), acusado de un delito de 'calumnia contra clase determinada del Estado'.

'Los antecedentes determinantes de la acusación se remontan al 4 de junio de 1979, cuando en Tudela (Navarra), murió, por disparos de un agente de la Guardia Civil, la joven Gladys del Estal, en el transcurso de una fiesta ecologista que fue disuelta por la FOP. A consecuencia de estos hechos, la directiva del MCI acordó colocar una pancarta de denuncia en la fachada de su local, en la plaza de España. La pancarta [...] decía lo siguiente: 'Gladys del Estal, asesinada por la Guardia Civil a Tudela (Navarra). Nosaltres no oblidam'.

'La pancarta fue retirada, el mismo día de su colocación -el 7 de junio de 1979- por la policía, siendo detenido Antoni Mir, que fue posteriormente puesto en libertad previo pago de la fianza establecida».

Tant n'Antoni Mir com qui signa aquest article pensam que una amistat de més de vint-i-cinc anys (hem compartit idees, accions conjuntes, debats polítics interminables, congressos del partit, viatges, sortides a pintar per la nit, aferrades de cartells, reparticions de fulls clandestins, detencions, actes solidaris, mitings, participacions electorals, les mogudes assemblees dels anys setanta, cites nocturnes amb militants d'altres indrets, trobades amb companys i companyes en els llocs més inimaginables, discussions a la llum d'espelmes, reunions a secretes cases de camp de fora vila...) no pot refredar-se per ximpleries. Al capdamunt, ambdós, des de qualsevol dels partits d'esquerra on hem militat, o des de qualsevol de les organitzacions culturals on hem fet feina, sempre hem tengut ben clar el mateix objectiu: la defensa aferrissada de la nostra cultura feta malbé pel colonialisme; el combat contra la injustícia i per un món millor.

Tot això a banda dels comunicats de rigor que m'envia; a mi com a tots els professionals que som al peu del canó en defensa de la cultura catalana. Record ara mateix el que em va fer arribar recentment per haver participat en la campanya en favor de l'autogovern i la llengua, on deia:

«Miquel López Crespí: Vàrem llegir el vostre excel·lent article referent a l'estat de la llengua i a la convocatòria de la Cadena Humana del 8 de maig, i volem agrair-vos la vostra contribució al debat públic i a la coneixença popular de les justes reclamacions de la Diada per la Llengua d'enguany, tan importants per al futur de la identitat del poble de Mallorca. Amb agrament, us saluda. Antoni Mir Fullana. President de l'Obra Cul-

tural Balear».

Aquesta és la part, diguem-ne, «oficial» de la nostra relació. El cert és que sense pòlisses ni segells, quan l'has de necessitar -una presentació d'un llibre, una activitat cultural...- basta una simple trucada i, sense cap mena de problema, tens -com en els anys de la lluita antifeixista- l'amic Antoni Mir fent feina per la cultura, contribuint a tirar endavant allò que li has demanat.

Per l'hivern del 1978 la direcció del PSM estava conformada d'aquesta manera: Eberhard Grosske (relacions exteriors); Joan Perelló (cultura); Pep Bernat (moviment obrer); Jaume Obrador (moviment ciutadà); Miquel López Crespí (formació); Margalida Bujosa (dona); Joan Mesquida (joventut); Jaume Montcades (propaganda); Rafel Oliver (revista); J.A. Adrover (pagesia) i Paco Mengod (organització)

A mitjans de 1978 l'OEC de les Illes patí un procés de debat polític i de ruptura orgànica que, alhora que significava el final del comunisme consellista organitzat a les Illes, també va servir (de forma dialèctica) per a enfortir el Moviment Comunista de les Illes (MCI), el PSM, CC.OO., les associacions de veïns i moltes altres organitzacions obreres i populars. Una part majoritària de l'OEC (entre els quals em trobava jo mateix) no ens convencé el procés que deien d'«unitat» entre MCI i OEC. Nosaltres consideràvem aquest procés «unitari» com a simple i pura absorció, la qual cosa significava deixar de banda els components trotsquistes i consellistes de l'OEC per a passar a un altre tipus de partit que consideràvem maoista (una tradició molt allunyada del consellisme d'OEC). La divisió d'OEC es va consumir; i mentre uns enfortien el Moviment Comunista de les Illes (MCI), altres iniciàrem el procés de convergència amb el PSM que, després del congrés d'unificació d'Inca de 1978 (IV Congrés), significaria el reforçament del nacionalisme socialista i antisistema a Mallorca. En la nova executiva «unificada» hi havia, aquell hivern de 1978, molts històrics de l'OEC. El quadre de direcció del PSM quedà aleshores conformat d'aquesta manera: Eberhard Grosske (relacions exteriors); Joan Perelló (cultura); Pep Bernat (moviment obrer); Jaume Obrador (moviment ciutadà); Miquel López Crespí (formació); Margalida Bujosa (dona); Joan Mesquida (joventut); Jaume Montcades (propaganda); Rafel Oliver (revista); J.A. Adrover (pagesia) i Paco Mengod (organització).

He recordat aquest fets perquè els crec ben importants per a copsar la ferma voluntat de lluita de qui encapçala avui dia la nostra principal institució cultural. □

Una llei impresentable per a la Universitat

Necessitam com l'aire que respirem un model educatiu propi autònom. Si no, serem sistemàticament víctimes de la manera d'entendre l'estat, la cultura i el món de la ciència que tenen al govern espanyol i, per tant, restarem presoners i sense gaires esperances de reeixir en cap camp. Tenir un bon sistema educatiu resulta del tot fonamental de cara a construir un país, el nostre, que volem lliure i realment autònom. Que consti que, per a mi, la paraula autonomia no ha estat rebaixada de significat i per tant, com havia ocorregut fins fa devers tres dècades, significa independència.

Construir un país sense tenir un sistema educatiu propi resulta del tot impossible. I desfer-se d'un sistema obsolet, ineficax, antiquat i inadequat a la nostra realitat cultural, social, política i nacional constitueix una tasca que, responsablement, hauríem de fer nostra sense cap tipus d'entrebanc. Cada vegada estic més convençut que intentar reformar la legislació espanyola en aquest camp és tan difícil com reformar-la i fer-la apta per a tothom en qualsevol altra àrea. És a dir, que resulta pràcticament impossible. Val més posar-se a construir quelcom de bell nou que no gastar tots els esforços intentant introduir reformes que, a fi de comptes, són poc menys que impossibles.

Quan la tendència general, arreu de la nostra part del món, és vers la descentralització, quan cada vegada més s'assumeix la necessitat de l'autonomia universitària; quan els governs confien cada cop més en les energies dels seus centres d'investigació i de producció intel·lectual, el govern espanyol es despenja tirant endavant una llei que va exactament en sentit contrari perquè:

a) No té en compte l'estructura real del propi estat. Com va dir el senador Carles Bonet, la Llei d'Organització Universitària resulta, com a mínim, franquista, perquè no té en compte la divisió de l'Estat en comunitats autònomes (formulada i executada a partir de l'aprovació de la Constitució espanyola actualment vigent, constitució que, segons sembla, només els serveix per retallar competències autonòmiques, ànsies d'autogovern i desigs de llibertat, però que mai no s'usa per afermar les minses coses ja aconseguides).

b) No té en compte l'existència real de quatre cultures diferents als territoris governats per l'Estat espanyol. No es pot crear un sistema unificat d'accés a la universitat o de control de qualitat del sistema universitari si no es margina sistemàticament l'existència de tres de les cultures i llengües ibèriques: no cal ser endeví per suposar que seran el gallec, el basc i el català.

c) Es passa pel folre tot allò que hagi sorgit, organitzadament, dins les nostres universitats, al marge de les disposicions de la burocràcia governamental. Per exemple, existeix des de fa un temps un organisme interuniversitari que agrupa totes les universitats dels Països Catalans -l'Institut Joan Lluís Vives-. Per enlloc, a l'hora de redactar la LOU, no s'ha tengut en compte l'existència d'aquest tipus d'organismes, ni la tasca que realitzen, sempre al marge d'unes institucions de govern que els són radicalment contràries.

d) Crea, en canvi, un organisme de coordinació universitària que no era considerat necessari ni per les universitats dels Països Catalans ni, supòs, per les de Galícia o d'Euskadi: aquest organisme pretén la "coordinació" (llegeixi's exercici d'influència generalitzada) de totes les universitats "espanyoles" públiques i privades. S'intentarà, doncs, diluir l'acció de les coordinadores ja existents en aquesta coordinació general que inclourà no només les universitats públiques espanyoles, sinó també totes les privades, les que depenen de l'Església, etc.

Aquesta llei impresentable, al Congrés dels diputats de Madrid, s'ha aprovat amb els vots favorables del Partit Popular i de Convergència i Unió. Diuen que CIU hi ha votat a favor per poder salvar la Universitat Oberta de Catalunya (la que hauria de ser la universitat a distància amb més implantació arreu dels Països Catalans). Quin xantatge s'ha fet, des del govern del PP, a la Minoria Catalana perquè s'hagin hagut de sotmetre a una humiliació d'aquestes característiques? □

BERNAT JOAN I MARÍ
President d'ERC-Balears i Pitiüses

EDITORIAL OSONA.COM

On són els amics d'Harry Potter?

Qui reivindicarà primer el Harry Potter en català? El rei espanyol, Jordi Pujol, Pasqual Maragall, les ONG anti-Barrera, Albertito Fernández, el Foro Babel...?

La productora nordamericana Warner ha anunciat que no vol doblar la pel·lícula de l'heroi Harry Potter ni que la Generalitat pagui els dotze milions que costa l'operació. Diuen que després vindrien més reivindicacions: els suecs, els danesos, els bascos i potser fins i tot els indis hopi. O els pashtun de l'Afganistan, ara que estan de moda.

Per a la gran multinacional res no importa que els catalans haguem comprat 200.000 exemplars dels llibres d'aventures del mag Potter en la nostra llengua. La pel·lícula només arribarà a les sales en castellà. Així es demostra als nens i nenes catalanoparlants que són ciutadans de segona, descendents d'una mena d'indis acorralats des de

1939 en una reserva tribal i que parlen en una llengua que no mereix un reconeixement.

Ara és l'hora de veure la mobilització dels qui s'atribueixen la defensa perpetua de Catalunya, com Jordi Pujol, o dels qui estan en croada contra les discriminacions lingüístiques, com el Foro Babel. I l'hereu Maragall -que ha retret a Pujol que no té prou fe en Espanya- ja pot anar demanar ajut constitucional a l'Espanya que tant estima. I les ONG hipòcrites que van arrossegar Heribert Barrera pels jutjats, on són ara? Els catalans no mereixen un petit ajut, una petita solidaritat?

I que no ens diguin que el qui mana és el mercat, perquè els estats el tenen tan intervingut que de lliure ja no té gairebé res. Està vist que tot és invocable quan es tracta d'acorralar Catalunya una miqueta més. □

Normes per a la comunicació

- 1) Estigues disposat a escoltar i no repliquis fins que el teu interlocutor hagi acabat de parlar.
[Qui respon abans d'escoltar passarà per neci i quedarà avergonyit (Prov. 18: 13). Heu de ser promptes a escoltar i lents a parlar o a irritar-vos (Jaume 1: 19). Escolta molt i parla poc i els savis et faran lloc (popular).]
- 2) Parla a poc a poc i abans de parlar pensa. No acceleris el discurs. Parla de tal manera que l'altra persona pugui comprendre el que dius i acceptar-ho.
[Una bona resposta dóna alegria; una paraula oportuna, que n'és, d'agradívola! (Prov. 15:23). El just s'ho pensa, abans de respondre, la boca els malvats vomita maldat (Prov. 15:28). Qui guarda la boca i la llengua es guarda ell mateix de perills (Prov. 21:23). Veus un home que parla sense pensar-s'hi? Pots esperar més d'un neci que no pas d'ell (Prov. 29:20).]
- 3) Digues sempre la veritat però amb amor. I no exageris.
[Més aviat, mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot... (Efes 4:15). Per tant, abandonem la mentida i que cadascú digui la veritat al seu proïsme (Efes 4:25). No us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despullat de l'home vell i de les seves obres (Colossencs 3:9).]
- 4) No et valguis del silenci per decebre el teu interlocutor. Explica-li per què prefereixes callar en aquesta ocasió.
- 5) No entris en querella. Pots mostrar el teu desacord sense haver de discutir.
[Començar un plet és aviar l'aigua; abans d'embolicar-t'hi, retira't (Prov. 17:14). Retirar-se d'una disputa, honora; el neci sempre s'hi embolica (Prov. 20-3)...comporteu-vos dignament...sense baralles ni enveges (Romans 13:13)
Llenceu lluny de vosaltres l'amargor, l'enfuriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria (Efes 4:31).]
- 6) No repliquis amb ira. Respon suaument i amablement.
[Si us disgusteu amb algú, no l'ofengueu; que la posta de sol no us trobi encara ressentits (Efes 4:26). Qui és pacient demostra molta prudència; molta estupidesa, l'impacient (Prov. 14:29). Una resposta suaui calma la ira, la paraula feridora encén la indignació (Prov. 15: 1). A força de paciència el jutge s'apaivaga, la llengua dolça pot trencar un os (Prov. 25:15). El neci desfoga la seva passió, el savi acaba per frenar-la (Prov. 29: 11).]
- 7) Si t'has equivocat, admet-ho i demana'n disculpes. I si algú et confessa qualche greuge que t'ha fet, digues-li que el perdones i assegura't que l'afers queda oblidat i que no li el retrauràs mai
[Qui vol amistat oblida les ofenses; perd l'amic el qui les retreu (Prov. 17:9). Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist (Efes 4:32). Suporteu-vos els uns els altres i, si algú tinguéis res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres (Colossencs 3:13). Per damunt de tot, tingueu una amor intensa entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats (1ª Pere 4:8).]
- 8) Evita d'insistir, de reblar el clau.
[Qui molt xerra no evita la falta; l'home assenyat mesura les paraules (Prov. 10: 19). Aigua profunda és la intenció de l'home; el qui és sàbia aribar a pouar (Prov. 20:5).]
- 9) No censuris ni critiquis el proïsme. Al contrari, anima, estimula, edifica. I si algú t'ataca verbalment, o et critica o et censura, no li responguis de la mateixa manera.
[No us judiqueu més els uns als altres! Decidiu-vos més aviat a no ser per cap germà motiu de caiguda o d'escàndol (Romans 14:13). Germans, si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, els qui heu rebut l'Esperit, ajudeu-lo a refer-se, amb esperit de dolcesa, i penseu en vosaltres mateixos, que també podríeu caure en temptació (Gàlates 6: 1). No torneu a ningú mal per mal; mireu de fer el bé a tothom (Romans 12:17). No et deixis vèncer pel mal; al contrari venç el mal amb el bé (Romans 12:21). Quan l'insultaven, no tornava l'insult; quan el turmentaven no responia amb amenaces... (1ª Pere 2:23). No torneu mal per mal ni injúria per injúria (1ª Pere 3:9).]
- 10) Tracta de comprendre l'opinió de l'altre. Fes concessions a les diferències. Preocupa't dels interessos dels altres.
[...tingueu els mateixos sentiments i la mateixa amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres (Filipencs 2:1-4). Amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns els altres (Efes 4:2).] Ω

C A P A L T A R D

La pàtria (Facsimil 1r-1v)

Adéu-siau, turons, per sempre adéu-siau,
Oh serres desiguals, que allí, en la pàtria mia,
Dels núvols e del cel de lluny vos distingia,
Per lo repòs etern, per lo color més blau.

Adéu tu, vell Montseny, que des ton alt palau,
Com guarda vigilant cobert de boira e neu,
Guaites per un forat la tomba del Jueu,
E al mig del mar immens la mallorquina nau.

Jo ton superbe front coneixia llavors,
Com conèixer pogués lo front de mos parents,
Coneixia també to so de tos torrents,
Com la veu de ma mare o de mon fill los plors.

Mes, arrenat després per fats perseguidors,
Ja no conec ni sent com en millors vegades;
Així d'arbre migrat a terres apartades,
Son gust perden los fruits e son perfum les flors.

Què val que m'haja tret una enganyosa sort
A veure de més prop les torres de Castella,
Si el cant del trobador no sent la mia orella,
Ni desperta en mon pit un generós record?

En va a mon dolç país en ales jo em transport.
E veig del Llobregat la platja serpentina,
Que fora de cantar en llengua llemosina,
No em queda més plaer, no tinc altre conhort.

Plau-me encara parlar la llengua d'aquells savis,
Que ompliren l'univers de llurs costums e lleis,
La llengua d'aquells forts que acataren los reis,
Defengueren llurs drets, venjaren llurs agravis.

Muira, muira l'ingrat que, en sonar en sos llavis
Per estranya regió l'accent nadiu, no plora,
Que en pensar en sos llars, no es consum ni s'enyora,
Ni cull del mur sagrat la lira dels seus avis!

En llemosí sonà lo meu primer vagit,
Quan del mugró matern la dolça llet bevia;
En llemosí al Senyor pregava cada dia,
E càntics llemosins somiava cada nit.

Si quan me trobo sol, parl amb mon esperit,
En llemosí li parl, que llengua altra no sent,
E ma boca llavors no sap mentir ni ment,
Puix surten més raons del centre de mon pit.

Ix, doncs, per a expressar l'afecte més sagrat
Que puga d'home en cor gravar la mà del cel,
Oh llengua a mos sentits més dolça que la mel,
Que em tornes les virtuts de ma innocent edat.

Ix, e crida pel món que mai mon cor ingrat
Cessarà de cantar de mon patró la glòria
E passe per ta veu son nom e sa memòria
Als propis, als estranys, a la posteritat. Ω

Bonaventura Carles Aribau

Aquest pic, si que ha plogut

Guillem Cremat de
sa Pobla

Aquest pic si que ha plogut,
Ha plogut en abundància,
L'aigua té tanta importància,
Per tot Mallorca hem begut.

Ha plogut per tot Mallorca,
Per totes parts s'ha amarat,
S'ha acabat sa sequedat,
Ho ha fet amb molta força.

Del Cel s'aixeta ha brollat,
D'aigua que necessitavem,
Tanta com en desitjavem,
Tota la terra ha abeurat.

Però no l'hem de tudar,
Ni hem de cantar victòria,
Tinguem ho dins la memòria
Perquè l'hem d'estalviar.

Ens valgui l'experiència,
De tot aquest temps passat,
Aquells qui n'hem abusat,
N'hem de prendre consciència.

Si tothom fos conscient,
No la faríem malbé,
Cisternes podríem fer,
Pel seu aprofitament.

Han rajat ses Fonts Ufanes
Ses fonts d'aigües naturals,
Donen vida a ses marjals,
De set ja en tenien ganes.

Els mallorquins estam trists,
De la desgràcia tan grossa,
De la maligna destrossa,
No ens n'hem escapolits.

Moltíssims de perjudicis,
D'aquell tan gros temporal,
Però l'aigua pluvial,
Ens ha donat beneficis.

La moneda hem de girar
Hem de mirar l'altra cara,
La gent està espantada
Pels terrorisme inhumà.

El que és més dolorós,
Que hi hagi tan grans mals,
Fan guerres com animals,
Ho fan per destruir-nos.

Tampoc no estic gens d'acord,
Amb aquest gran terrorisme,
Crec més amb lo pacifisme,
Que no ens dugui a la dissort.

He acabat la glosada,
Si tant voleu poesia,
Creieu-me, lo que voldria,
És que fos ben escoltada. Ω

El jardí de les delícies: l'albercoc

L'albercoquer, procedent d'Orient, és originari de Mongòlia, Turquestà, Nord de la Xina i es va adaptar perfectament al clima Mediterrani, tant en Itàlia com en la península Ibèrica les illes i el Nord d'Àfrica.

El seu valor energètic és baix, és per això que convé a persones que no desitgin engreixar-se; en canvi quan els albercocs són dessecats el seu contingut calòric és considerable.

Com aliment convenen en general a tothom. Es una de les fruites més riques en vitamina A, per lo que és molt adequat en el cas de deficiències d'aquesta vitamina, sobretot en alteracions de la pell i les mucoses, infeccions cutànies, ceguesa nocturna, convalescències especialment de malalties de caràcter infeccios, debilitat i astènia.

Com en el cas de totes les fruites seria molt important que els albercocs es mengessin madurs de l'arbre, al no ésser possible normalment, si que hem de procurar que esti-

guin ben madurs per a una major digestibilitat.

S'aconsella menjar-los abans dels àpats, doncs és una fruita aperitiva, astringent i refrescant.

No hem d'oblidar que també podem fer una màscara facial amb albercocs triturats per aplicar-la en el rostre durant deu minuts i enretirant-la després amb aigua tèbia; són refrescants i astringents.

TE LA PELL RESSECA?

Existeixen molts factors que influeixen en l'aspecte de la nostra pell, especialment en el rostre, sobretot els mediambientals. Fum, contaminació, manca d'oxigen influeixen a que les cèl·lules no rebin tot l'aliment i oxigenació possibles, per lo que envelleixen i es deshidraten.

Què podem fer per evitar aquest problema? En primer lloc, allò que diríem una vida «saludable», que consisteix en no fumar o fumar lo mínim possible, deixant aquest plaer per a moments en que real-

ment valgui la pena, com pot ser una sobretaula o una tertúlia amb amics. Es també imprescindible oxigenar-se si més no un cop por setmana, fent passeigs agradables pel camp o llocs on hi hagin molts arbres com parcs o jardins, intentant respirar profundament, amb això oxigenarem els pulmons i amb ells totes les nostres cèl·lules.

Què més podem fer? Prendre aquells aliments rics en vitamina E (Tocoferol), que és un gran antioxidant cel·lular, impedeix l'oxidació dels components grassos, augmenta l'activitat de la vitamina A, proporciona més oxigen al cos donant-li més resistència.

Aquests aliments són principalment el Germen de Blat, olis, vegetals verds, cereals integrals i ous. Tanmateix l'oli de Germen de Blat aplicat de forma tòpica sobre la pell, en la seva forma original o en pomada, exerceix una acció hidratant i nutritiva sobre aquesta mantenint la vida de les cèl·lules cutànies. Ω

Dites relacionades amb el vi

Camises on no hi ha lli i borratxos on no hi ha vi.

Cànem de vores, vi de malloles, blat de contravent es paga bé i lleialment.

Cara vermella, cara de vi.

Carabassa sense vi, ni és carabassa ni carbací.

Carbassa sense vi, digueu-li fusta.

Cargols sense vi, no vull per a mi.

Cargols, peres i meló, volen vi felló.

Cargols, peres i pebrot volen vi ben fort.

Carn d'un dia, pa de dos, vi d'un any, salut per tot l'any.

Carn de llebre, de moltó i de bou, sense vi al ventre no es cou.

Carn fa carn i vi fa sang.

Carn fa carn, pa fa panxa i el vi mena la dansa.

Carn i vi fan de bon pair.

Càrrega de vi, quatre de blat, no està mal pagat.

Cartes, daus, dones i vi, al ric fan tornar mesquí.

Cartes, dones i vi treuen l'home de sí.

Cartes, dones i vi... mial camí!

Cartes, dones, daus i vi fan tornar el ric mesquí.

Casa que no hi ha pa fa plorar i la que no hi ha vi fa morir.

Casar la minyona i vendre el vi de bona hora, l'afer és bona.

Casaràs ta filla i vendràs el vi si ho vol et teu veí.

Celler, que ressona, el vi se n'adona.

Com més pa i més vi al celler més bruixes pel carrer.

Com més vi més doctes.

Comerciant de vi, comerciant mesquí.

Consell de caputxí: no mengis sense vi.

Consells amb vi tenen mal fi.

LA NOSTRA CUINA

Tiró amb naps

Ingredients: Tiró (ànec jove), naps, ceba, tomàquet madur, llorer, farigola, canyella, alls, ametlles i avellanes torrades, un carquinyoli, farina, oli, aigua, vi ranci, sal i pebre negre.

Preparació: En una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal, s'hi enrosseix l'ànec, socarrimat, net i trossejat. Llavors s'hi afegeix la ceba picada i es deixa enrossir, també. Després, s'hi tira el tomàquet ratllat, el llorer, la farigola i la canyella, es tapa, s'abaixa el foc i es deixa coure el tomàquet. Quan el tomàquet sigui cuit, s'hi tira un raig d'aigua, els naps, pelats i tallats a trossos, i es deixa coure. Quan a l'ànec ja li falti poc, s'hi tira la picada d'alls, ametlles, avellanes i el carquinyoli i un raig de vi ranci.

Oca amb peres

Ingredients: Oca, peres blanques, alls, cebes, tomàquets, un brot de farigola, una fulla o dues de llorer, unes fulles de marduix, un tronquet de canyella, ametlles torrades, carquinyolis, llard, vi ranci, vi blanc sec, aigua o brou de pollastre, sal i pebre negre.

Preparació: Es socarrima l'oca, es neteja bé i, si es vol, es talla a trossos grossos (tres de cada quarter). S'adoba amb sal i pebre i es sofregeix en una mica de llard fos, en una cassola, a poc foc, per fondre el greix de la pell. Quan sigui ben rossa, es retira el greix que sobra i se'n deixa només una mica, amb el qual es fregeix la ceba, picada ben fina.

Quan la ceba té color, s'hi afegeix el tomàquet ratllat i les herbes. Es deixa coure fins que el sofregit estigui ben lligat. S'hi tira un raig de vi blanc i es deixa evaporar l'alcohol. Després s'hi tira brou o aigua, es tapa i es deixa coure, a poc foc, amb la cassola ben tapada. Si es fa amb l'oca sencera, convé anar-la voltant, de tant en tant. A mig coure, s'hi posen unes quantes peres, rentades i prou (senceres, amb la cua i sense pelar). Quan tot sigui cuit, es treu el tall i les peres i es desgreixa el suc. Després s'hi tornen a posar. Es fa una picada amb unes dents d'all, uns carquinyolis i unes ametlles torrades; un cop picat, s'hi afegeix un gotet de vi ranci i s'aboca a la cassola. Es tasta de sal i pebre i es deixa coure una mica més.

Pollastre de l'àvia de Can Pep Manel

Ingredients: Pollastre de pagès, bolets conservats al natural o frescos, alls, ametlles, una galeta marí, conyac, safrà, oli, aigua, sal i pebre negre.

Preparació: Es socarrima, es renta i es trosseja el pollastre. Després, en una cassola amb oli i un pessic de sal, s'enrosseix, a poc foc: Quan és ros, s'hi tira un raig de conyac i un d'aigua, i la picada d'ametlles, alls, safrà i una maria, un pessic de sal i una mica de pebre negre. Es tapa la cassola i es deixa ofegar una estoneta. Quan es quasi cuit, s'hi afegeixen els bolets i es deixa coure, tapat i a poc foc, una estoneta més.

B I N I S S A L E M

Fa mig any que en Regino Rodríguez regenta la botiga Binissistems a la Plaça de Binissalem. Tel. 971 512 206

Fa 11 anys que en Pep González i en Tomeu Campins regenten la Fusteria Bufre a Binissalem. Tenen una vintena d'operaris i el darrer crit amb màquines robòtiques per fabricar mobiliari, portam, mobles de cuina etc. 971 870 096

En Xisco Munar i na Maria Garriga regenten el bar can Llorenç a la Plaça de l'Església de Binissalem.. Tenen la Penya Colombòfila i son del Madrid. Tel. 971 511 221

Fa un any que les germanes Bestard regenten la botiga de confecció, merceria i perfumeria Casa Massat a Binissalem. Sa mare, na Margalida Ferrer va obrir aquesta botiga fa 33 anys. Tel. 971 511 580

Fa 7 anys que el manescal Mateu Amengual te consulta oberta al carrer Catedràtic Llabrés de Binissalem. Te cura dels animals de companyia. Tel. 971 512 063

Fa 2 anys que n'Antoni Salvà i en Joan Cerdà regenten el Cafè Nou a Binissalem. Tel. 971 511 995

L L O S E T A

Fa un mes que en Pau Capó s'ha traslladat al seu nom Magatzem Es Cocó que està a l'entrada de Lloseta. Ara te mes coses i en mes quantitat. Tel. 971 519 637

Fa 10 anys que n'Antoni Coll va obrir el Taller Motor Binissalem al carrer de l'Aigua del Poble. Ara fa 6 anys que és Agent Oficial Citroën. Ven cotxes des d'un milió tres centes cinquanta mil ptes. fins als cinc milions. Tel. 971 870 410

Fa un any que en Tomeu Moià ha obert l'adrogueria Can Quadrat a Binissalem. Tel. 971 1135

Fa nou mesos que en Sebastià Coll i el seu germà Joan regenten el Bar l'Altura a Lloseta.. Despatxen les tapes i els entrepans. Els cap de setmana se converteix en pub i tenen obert fins a la matinada- Tel. 971 514 223

Fa un any que na Margalida Miró i el seu home Vicenç Prats han obert la botiga de llanterners Instal·lacions Prats a Lloseta. Abans feien feina sense tenir botiga oberta a la barriada des Camp Rodó de Ciutat. Fan tota classe de fontaneria, calefacció, instal·lació i servei tècnic de piscines, etc. Tel. 971 519 636

Fa un any que en Vicenç Alcaraz és l'encarregat de la galeria Can Jaume a Binissalem. Tel. 971 886 108

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.

Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat.....Núm. sucursal

Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

magatzem

es cocó

Avda. Es Cocó s/n.
07360 Lloseta/Illes Balears
971 519 637 / 606 653 651
www.magatzemesococo.com
corre-e: escoco@eresmas.com

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT
Llorenç Vilallonga, 19
Tel. ☎ Fax 971 512 126

- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS
- PISCINES
- RECS
- AIRE CONDICIONAT
- CANALS DE ZINC

07350 Binissalem